

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Zdrobiți orânduirea cea crudă și nedreaptă, ce lumea o împarte în mizeri și bogați!

Nr. 10 (45) Octombrie 2015 • Publicație lunară de orientare pro-comunistă • Exemplar gratuit

ISSN 2359-7798

ISSN-L 2359-7798

Politic • Economic • Social • Editorial • Extern • Sport

RECURS LA MEMORIE: INTERZICEREA ORGANIZAȚIILOR CU CARACTER COMUNIST

Stimați domni parlamentari – inițiatorii a proiectului „Propunere legislativă pentru interzicerea organizațiilor politice cu caracter comunist”,

Am propunerea și rugămintea să lecturați următorul articol, intitulat „Împotriva partidului nostru”, apărut în ziarul „Socialismul” Nr. 11 din 1 februarie 1924:

„Așadar, cum era de prevăzut, guvernul a interzis atât ținerea la București a congresului partidului nostru, cât și comemorarea morții lui Lenin printr-o întrunire publică...

Baricadat în dosul atât de arbitrării măsuri a stării de asediu, care nu s-a mai ridicat de la greva generală încoace, el răpește sistematic Partidului Comunist orice posibilitate de manifestare publică.

Nu însă cu aceeași măsură sunt tratate celelalte partide și înjghebări de tot felul. Care partid politic sau altă organizație n-au ținut neturburate în

capitală întruniri și congrese? Chiar duminica trecută sindicatul proprietarilor nu numai că s-a întrunit la „Dacia”, dar a manifestat și pe străzi, cu tot regimul stării de asediu. Social-democrații nici ei nu sunt

Gheorghe Gheorghiu-Dej (primul lider comunist al României) - deținut politic în 1943. Felul infracțiunii: „Comunism”

împiedicați de a avea activitate publică – din contră, li se fac toate înlesnirile... De ce atunci numai Partidului Comunist i se închid cu atâta brutalitate toate căile manifestării legale?

(continuare în pag. 2)

25 octombrie 1944

este ziua eliberării totale a nord-vestului Transilvaniei de sub ocupație și administrație străină. Eliberarea întregului teritoriu național s-a obținut prin lupta eroică a peste 525.000 de militari

25 OCTOMBRIE – ZIUA ARMATEI ROMÂNE, SINGURA SĂRBĂTOARE INSTITUITĂ ÎN PERIOADA REGIMULUI COMUNIST, CARE A RĂMAS ÎN PICIOARE

răniți circa 58.000. Pierderile provocate inamicului s-au ridicat la 89.934 militari, dintre care 76.275 prizonieri.

Data de 25 Octombrie constituie amintirea unei zile de împlinire națională, ziua când armata română și-a îndeplinit menirea firească. Devenită simbol al tuturor bătăliilor și eroilor neamului românesc, ea a rămas întipărită în sufletele românilor ca zi în care țara își sărbătorește Armata și pe cei care au fost sau sînt în slujba ei.

Din 1830, anul înființării armatei române moderne, pînă în 1951, în tradiția românească nu a existat o zi dedicată exclusiv sărbătoririi acestei instituții. Aflată în centrul atenției publice, mai ales după Războiul de Independență din 1877-1878,

(continuare în pag. 5)

Complexul memorial monumental din Carei

angajați nemijlocit în luptă, între 23 august și 25 octombrie 1944. Dintre aceștia, au fost uciși sau

SOCIETATEA SOCIALISTĂ

Este societatea omului nou, a omului onest și drept, în care sărăcia nu poate să existe.

Cuprins:

1. Recurs la memorie: interzicerea organizațiilor cu caracter comunist .. pag.1
2. 25 octombrie – Ziua Armatei Române..... pag.1
3. Prima Conferință Internațională a Muncitorilor din Industria Auto..... pag.2
4. Liniștea de la miezul nopții... pag.3
5. Munca l-a creat pe om..... pag.4
6. Deținut politic în închisoare .. pag.6
7. Gânduri persistente la problemele persistente ale României postsocialiste: 1990-2014 (2) ... pag.8
8. Asistența medicală în România capitalistă..... pag.9
9. Cine răspunde pentru distrugerea flotei românești de pescuit oceanic? .. pag.10
10. Să nu ne pierdem simțul umorului..... pag.11
11. Schimbări evidente în arena geopolitică internațională..... pag.11
12. „Trebuie să tragem învățăminte din trecut”..... pag.12
13. Prohodul „exceptionalismului” american..... pag.15
14. Zilele Culturii Ruse, ediția 2015... pag.16

(continuare din pag. 1)

Noi știm perfect de bine, și ca noi o știu și cei care ne prigonesc...

În actuala conjunctură politică și economică, când burghezia exercită cea mai desmățată dictatură împotriva maselor muncitorești strivite sub povara greutăților, guvernării își dau bine seama că numai Partidul Comunist e port-drapelul revendicărilor celor exploatați și că dacă i s-ar îngădui să-și spună cuvântul, în mod public, în chestiunile la ordinea zilei, temelile dictaturii capitaliste s-ar resimți ca în urma unor puternice zguduiri.

Tocmai de aceea partidul nostru este scos în afara legii, lucru care se vede nu numai acum, cu prilejul ținerii congresului și a comemorării lui Lenin, dar chiar din momentul proclamării lui ca Partid Comunist la congresul din Mai 1921.

De trei ani aproape partidul nostru nu are o singură zi lipsită de zbucium. Arestările, schingiuirile, perchezițiile, confiscările formează un lanț neîntrerupt în viața sa.

Dar întocmai stejarului care stă neînconvoiat în mijlocul furtunii, așa și partidul nostru rămâne nemişcat în lupta pe care i-o impune capitalismul.

El își trage puterea vitală din aspirațiile muncitorimii și nicio prigoană n-ar putea să-l răpună...

Cu cât mai aspre vor fi restricțiunile îndreptate împotriva liberei manifestări a Partidului Comunist, cu atât mai intens se va revărsa energia potențială acumulată într-însul.

Să fie sigură burghezia că, mai curînd decît se așteaptă ea, partidul nostru se va ridica victorios, scuturînd întregul cortegiu de ilegalități și opresiune sub care se zbate astăzi.”

Permiteți-mi, domnilor senatori – inițiatori de „Propunere legislativă pentru interzicerea organizațiilor politice cu caracter comunist”, să vă invit la un moment de reflecție. În anul 1924, anul apariției articolului, ziarul „Socialismul” a fost interzis, iar Partidul Comunist din România a fost scos în afara legii. Au urmat arestări și ani grei de închisoare pentru comuniști: Gheorghe Gheorghiu-Dej, Nicolae Ceaușescu ș.a. (Astăzi se vorbește, însă, doar de aceia care au stat în închisori în perioada socialistă...) Dar, oare, pedepsele primite le-au schimbat cătuși de puțin convingerile? Ei au rămas comuniști pînă la final, iar cînd Partidul Comunist a preluat conducerea, după actul de la 23 August 1944, au „îndrăznit”

să construiască și cite ceva în țara aceasta...

Ca într-o buclă temporală, parcă un blestem ne împiedică să învățăm din lecțiile istoriei pentru a putea evolua și pentru a nu repeta aproape identic greșelile trecutului. Actualul proiect de lege, dacă va fi adoptat, va putea întîrzia un timp această (r)evoluție socială, prin reprimarea brutală a efectelor. Dar, ca oricare paliativ, nu va duce la „vindecare” fără abolirea cauzelor...

P.S. – Felicitări domnilor senatori care au solicitat să fie radiați din lista inițiatorilor propunerii legislative!

Alexandru Voicu

(Publicat online pe adresa Senatului României la data de 8 octombrie 2015, cu numărul de înregistrare 619: <https://www.senat.ro/LegiProiectAdmin.aspx?Cod=19262>)

Nota Redacției: În data de 21.10.2015, **Consiliul Legislativ** a avizat negativ propunerea legislativă pentru interzicerea organizațiilor politice cu caracter comunist (<https://www.senat.ro/legis/PDF/2015/15b460LG.pdf>).

PRIMA CONFERINȚĂ INTERNAȚIONALĂ A MUNCITORILOR DIN INDUSTRIA AUTO

La Sindelfingen, oraș satelit al Stuttgartului, sediul marelui concern Daimler Benz - producătorul celebrelor autoturisme Mercedes, s-a desfășurat, între 14 și 18 octombrie, „Prima Conferință Internațională a Muncitorilor din Industria Auto” („1st International Automotive Workers' Conference 2015 – IAC”). La această Conferință au participat delegați din țări de pe 4 continente, țări în care muncitorii construiesc automobile în condiții de exploatare capitalistă. Au fost prezenți delegații din: Brazilia, Columbia, Venezuela, Mexic și SUA (**America de Nord și Sud**); Turcia, Iran, Pakistan și India (**Asia**); Africa de Sud, Egipt și Maroc (**Africa**); Germania, Franța, Spania, Anglia, Austria, Ungaria, Ucraina, Rusia, Polonia și România (**Europa**).

România a fost reprezentată de tovarășii: **Petre Ignatencu** - președintele Comitetului de Reorganizare al PCR și **Liviu Lungu** - președintele Comitetului de inițiativă pentru fondarea Partidului Comunitar Din România, reprezentanți autentici ai clasei muncitoare din România.

În cadrul Conferinței au fost abordate diferite aspecte care preocupă muncitorii din industria constructoare de automobile din fiecare țară reprezentată, precum:

1. Protecția muncii, în special în condițiile radiației electro-magnetice;

2. Împărțirea muncitorilor, a forței de muncă, în muncitori temporari sau subcontractanți, cu contracte permanente sau muncitori detașați la filialele din alte țări (plătiți cu salarii mai mari decît autohtonii care se consideră discriminați);

3. Puterea femeilor în industria auto;

4. Tineretul – viitorul nostru. Viața e luptă permanentă pentru drepturile sociale;

5. Pericolul catastrofei globale asupra climei, industria auto ca mediu climatic și materie primă ucigașă și sarcinile muncitorilor din industria auto în acest domeniu;

6. Migrația și internaționalizarea mișcării muncitorilor din industria auto;

7. Cum să dobîndești unitatea muncitorească?;

8. Lupta pentru drepturi, pentru organizarea în asociații libere și activitate politică în companii, libertate de expresie și de grevă în lupta împotriva persecuției asociațiilor muncitorilor și a presiunii politice;

9. Alianța între corporații și guverne, atacurile lor împotriva pensilor și sistemelor de securitate, și experiența luptei împotriva lor;

10. Reformă și revoluție - mai mult de 150 de ani de controverse asupra alternativelor

←
sociale în mișcarea muncitorească;
11. Rolul și sarcinile muncitorilor din industria auto, ale Grupului Internațional de Coordonare-ICOG și ale Conferinței Internaționale a Muncitorilor din Industria Auto - IAC în solidaritatea internațională și mișcarea muncitorească de pretutindeni;

12. Lupta împotriva închiderii fabricilor și concedierilor temporare masive.

Delegații români au prezentat faptul că România postdecembristă a renunțat la caracterul național al produselor industriei auto și au cedat proprietatea asupra mijloacelor de producție, cele două uzine de la Pitești și Craiova, unor concerne străine, Renault la Pitești și Ford la Craiova, readucând exploatarea capitalistă în acest domeniu (muncitorii având doar calitatea de salariați) după ce, înainte de decembrie 1989 muncitorii din industria auto, ca și toți muncitorii din România, aveau calitatea de proprietari, producători (salariați) și beneficiari ai muncii lor.

De asemenea, tovarășul Liviu Lungu a prezentat o soluție proprie pentru diminuarea poluării mediului de către produsele industriei

auto, automobilele, prin reciclarea deșeurilor invizibile - noxele de la eșapament și aerul cald de la instalațiile de aer condiționat - printr-o metodă inventată de el, metodă care constă

în transformarea căldurii în electricitate.

Pe perioada desfășurării Conferinței a avut loc pe străzile orașului Sindelfingen o mare manifestație de sprijin a muncitorilor din industria auto de pretutindeni, la

care au participat și delegații români pe lângă ceilalți reprezentanți ai delegațiilor participante la Conferință, precum și reprezentanți ai marelui sindicat german IGMetal, ai Partidului Marxist-Leninist German - MLPD și ai Organizației Comuniste Internaționale - ICOR.

Lucrările *Primei Conferințe Internaționale a Muncitorilor din Industria Auto* s-a încheiat cu alegerea membrilor *Grupului Internațional de Coordonare*, care va coordona activitatea organizației constituite pe o perioadă de 4 ani, până la următoarea Conferință, a regulamentului de funcționare a acestuia precum și Rezoluția finală.

Rezoluția finală face apel la unirea tuturor muncitorilor din industria auto din lume pentru a promova și apăra în mod unitar interesele tuturor muncitorilor din această ramură producătoare a unui produs foarte important în viața omului modern - automobilul.

A consemnat:

Petre Ignat

LINIȘTEA DE LA MIEZUL NOPTII

De săptămâni de zile, o vipie uscată, vlăguind pământul, pîrjolea sufletul oamenilor, stîrnind deopotrivă gînduri negre și nori de praf care nu se mai sfîrșeau: secetă.

Sergentul Gheorghe Pascu, șeful Postului de Miliție din comuna Poiana, întîlnea însă în ochii oamenilor și altceva decît grija secetei: se stîrnise prin părțile poenarilor, pe vremea aceea, tirania sîngeroasă a unor bandiți. Căpetenia lor, tâlharul Dezsi, organiza crunte descinderi în satele ținutului, maltratînd populația, furînd alimentele, lăsînd pradă focului casele jefuite. Oamenii se temeau de secetă, dar se temeau cumplit și de incursiunile lui Dezsi. De aceea privirile lor ardeau ciudat și sergentul Gheorghe Pascu simțea arsura aceasta în suflet: „De ce nu-l prinzi pe tîlharul Dezsi?”

În ziua aceea de 9 august 1953, sergentul Pascu, șeful Postului de Miliție din comuna Poiana, era obosit, prăfuit, nedormit, dar, dincolo de oboseala împiclită în ochi, în gesturi, se deslușea o încordare abia strunită, propriu zi nu era încordare, ci așteptare, aceea așteptare curioasă, cînd știi cu certitudine împlinirea unui fapt, cînd aștepti acel fapt pe care l-ai calculat meticolos, știi că vine, știi cînd vine și totuși îl aștepti fremătînd, vibrînd cu sufletul înțepat de îndoieli, de întrebări... Sergentul aștepta o informație.

După-amiaza acelei zile trecuse greu, toridă, peste gîndurile lui.

Apoi, brusc, se urnise un vînt bezmetic, ridicînd nori de praf și iarbă uscată, nori de frunze moarte. Nori de griji. Cerul devenise pămîntiu. Și tocmai atunci, sosise omul cu informația: Dezsi, cu banda lui, se aciuiase în casa fostului moșier Guțu, așteptînd să treacă furtuna apoi să plece. Sergentul raportează urgent centrului. În cel mult un ceas, îi vor veni ajutoarele...

Pascu ascultă îngîndurat zbciumul furtunii de afară. Noaptea cade prea repede peste case, peste pămîntul ars de secetă. Încă nu plouă. Doar vîntul suflă sălbatic, în rafale scurte. Oamenii privesc cu răbdare și credință cerul întunecat: acolo sus, apa mustește și în curînd va ploua. Sergentul privește și el cerul și nu se bucură ca ceilalți: furtuna e de partea bandiților. Furtuna va întîrzia sosirea ajutoarelor de la centru. Iar tîlharii vor dispărea iarăși din sat. Și asta nu se poate! Cu nici un chip nu se poate! Banda nu trebuie să mai părăsească satul. Altfel, niciodată el, șeful postului de miliție, nu va mai putea privi deschis în ochii poenarilor. Și atunci, luă hotărîrea...

E aproape de miezul nopții; ajutoarele de la centru încă n-au sosit. Furtuna se dezlănțuie năpraznic, în nesfîrșitele șuvoaie de apă. Vîntul și apa urlă și taie respirația. Drumul pînă la casa lui Guțu e lung, e nefiresc de lung. Sergentul Pascu zărește,

prin pînza involburată a ploii, ferestrele luminoase, largi ale casei boierești, cu ziduri și scări din piatră, cu cerdac înalt, zăbrelit. În spatele ferestrelor, forfotă de umbre. E rumoare înăuntru. Sînt mulți oameni acolo. Șeful postului de miliție știe cine sînt, știe că forțele sînt inegale, crunt de inegale. Dar nu are de ales. Trebuie să le bareze calea...

Noaptea e brăzdată de fulgere lungi, frînte, în sclipătul cărora șuvițele de ploaie capătă sens de curgere eternă. Casa lui Guțu – casa cu tîlhari – este supravegheată cu atenție. Mai încolo, în noapte, bandiții își au și ei străjile lor. O clipă numai, Pascu le-a zărit

siluetele negre. Furtuna încă își cîntă cîntecul ei, monoton și aprig, în puterea nopții. Timpul abia se tîrăște. Sergentul gîndește că ajutoarele de la centru nu pot fi prea departe. Numai dacă... Atunci plesnise primul foc de armă. Pornise din spatele casei. În lumina ascuțită și scurtă a unui fulger, un bandit

→

←
observase mișcare în curte, în apropierea gardului și trăsesse instantaneu. Apoi, a urmat canonada. Puști, mitraliere, pistoale automate răpăiau sacadat, din spatele ferestrelor...

Sergentul Pascu se afundă cu pieptul în noroi, se lipește de pământ, înfiorat de forța aceea năpraznică a armelor dușmane, de tumultul și mulțimea lor. Apoi, își saltă încet-încet privirile înaintea. Siluetele din casă se precipită către cerdacul zăbreliț, se grupează, focul s-a mai rărit, doar un automat mai latră metalic, fără ecou, de la o fereastră,

măturînd toată curtea. Sergentul înțelege că bandiții se pregătesc de plecare, de fugă. Încep să coboare scările casei. Sînt mulți, se mișcă cu pripeală și agerime, fără zgomot, timpul trece iute, prea iute acum, sergentul își amintește de privirile poenarilor, iar arma aceea automată din casa lui Guțu latră mereu, repede, tot mai repede, fără contenire. Scara cerdacului e plină ciopor de țilharii care vor să dispară și deodată sergentul Pascu se ridică și azvîrle din toate puterile o grenadă în mijlocul scârilor de piatră. În același timp, simte o arsură adîncă în gît, în pîntece

și se prăbușește pe spate, cu ochi lichizi. În urma lui, dincolo de el, departe, foarte departe de el, izbucnește explozia asurzitoare a grenadei – gest prometeic în cumpăna furtunii – și de atunci nimeni n-a mai pîngărit vreodată gîndurile și vetrele poenarilor.

Olimpian Unghera

(Articol apărut în revista „Pentru Patrie” Nr. 458 / Iunie 1986, editată de Ministerul de Interne al Republicii Socialiste România)

Munca este baza existenței societății, condiție veșnică, naturală a vieții oamenilor; ea a avut un rol hotărîtor în procesul de formare a omului, de desprindere a lui din lumea animalelor. Este o activitate ce aparține exclusiv omului, fiind un proces conștient de realizare a unui scop dinainte stabilit. Omul îți confecționează

MUNCA L-A CREAT PE OM

zdrențăroși decît cei din magazii, rădeau pieile viscoase, gelatinoase, le curățau de resturile de carne și le frecau cu scîrnă de ciine. Gropile acestea nu erau însă gropi, ci niște butoaie mari îngropate, și în fiecare erau puse piei la murat... Era un miros cu care nu te puteai obișnui treptat, așa cum se întîmplă de obicei cu mirosurile, ci tocmai din pricină că era un amestec de putoare de iuteală de amoniac și de carne stricată, soiurile de duhoare, care rămîneau deosebite, se întreceau între ele și le simțeai pe rînd, într-o creștere grețoasă, înverșunată, de care pentru unii nu era scăpare decît în leșin... În colț, patru oameni se trudeau din răspuțeri să scoată dintr-o groapă piei năclăite, cu părul de pe ele pe jumătate desprins, grozav de grele, din pricină că erau ude. Erau toți cu picioarele goale, negre și crăpate, în băltoaca făcută de scurgerile de pe piei. Bălcescu se gîndi cutremurat că trebuie să le ardă și propria lor piele în această zeamă, care îi stropea și se scurgea de pe ei...

- Cîte ore lucați pe zi? Întrebă Bălcescu, respirînd greu, pe unul scurt, bălan și vînjos.

- Mai puțin ca ăia de sus... și arată ceva ca un pod sau ca un cat pieziș al magaziei... Venim dimineața, cînd se luminează de ziuă și cînd se înnoptează putem lăsa lucrul... La prînz avem o jumătate de ceas să mîncăm... Bălcescu făcu socoteala în gînd că oamenii aceștia muncesc în duhoarea asta rîncedă, luptînd cu pieile viscoase, mai mult de douăsprezece ore pe zi...

- Și cît o puteți duce așa?

- Mult nu; în meseria asta nu se trăiește mult din pricina sărăturii și a umezelii, răspunse un alt bărbat tot înalt și bălan, dar cu fața puhavă de putreziciunea dinăuntru...

Se aflau în încăperea aceea vreo douăzeci de bărbați, în zdrențe, „nemîncăți” parcă, dealtmînteri era greu de închipuit că se mai poate mîncă după ce ai stat o jumătate de zi în putoarea asta, care te face să te simți un stîrv în descompunere; aduceau piei sau le

trăgeau din gropi. Se istoveau parcă măcinați încet, într-un trup fără reflexe. Pieile purtate în spinare, trîntite în dube sau scoase, cu fiertura scurgîndu-se de pe ele pe zdrențele și pe trupurile oamenilor, erau ca ispășirea unui păcat istoric, care dura de la naștere pînă la mormînt.

În magazia următoare, cea mai lungă, cu zidul de paiantă găurită, de puteai să bagi mîna prin gardul lui și pe unde pătrundea iarna suflul înghețat al viscolului, erau alte puțuri de lemn îngropate, mai mici decît cele duble, dar mult mai numeroase, ca niște ochi otrăviți ai pămîntului, unele lîngă altele. Și aici, oamenii în zdrențe murdare trudeau pînă la istovire în jurul lor, ca niște umbre de pe alt tărîm”.

Recomandăm călduros tineretului, ca în loc să vizioneze la televizor filmele americane de cel mai prost gust, care abundă de scene violente și de idei fanteziste stupide, să citească romanul de mai sus, o valoroasă frescă a societății în timpul Revoluției de la 1848 și o biografie a marelui revoluționar Nicolae Bălcescu. Cartea se mai găsește în unele biblioteci.

Se poate obiecta că astăzi nu se mai muncește în condițiile inumane descrise în roman. Acest lucru este valabil în țările capitaliste dezvoltate. Dar cum se muncește în țările sărace din lumea a treia nu interesează pe nimeni. Se trece sub tăcere, și mulți nici nu se gîndesc la faptul că orînduirea capitalistă există nu numai în statele superdezvoltate, ci și în cele mai sărace țări de pe Glob. Dar ca să nu mergem prea departe, românii plecați la muncă în Occident pot confirma că munca lor la culturile de căpșuni sau sparanghel nu este tocmai o plăcere. Chiar și în marile uzine moderne din țările industriale, munca la banda rulantă, cînd muncitorul lucrează opt ore în picioare, în aceeași poziție, executînd aceleași mișcări într-un ritm rapid, este foarte grea.

În capitalism, cei care au un loc de muncă se pot considera norocoși. Dar există o categorie de oameni, șomerii, care ar da orice să poată munci, în orice condiții.

Camil Petrescu (22.04.1894-14.05.1957)

singur uneltele de muncă cu ajutorul cărora acționează asupra obiectelor muncii.

De-a lungul istoriei, uneltele de muncă, condițiile în care s-a lucrat, retribuirea și modul de a aprecia munca s-au schimbat în funcție de orînduirea socială existentă. Întrucît cadrul unui articol este prea strîmt pentru a ne ocupa mai pe larg de aceste aspecte de-a lungul istoriei, ne vom opri asupra muncii în orînduirea capitalistă, făcînd comparație cu munca în socialism.

Un tablou zguduitor al condițiilor de muncă în capitalism este redat în minunatul roman al lui Camil Petrescu, „Un om între oameni” (Editura Cartea Românească, București, 1988). Redăm mai jos cîteva pasaje edificatoare din acest roman.

„Văzură pe două rînduri vreo douăsprezece gropi, largi de doi-trei pași la gură și pline toate cu zeamă de var. Într-un colț, pe niște mese acoperite cu tablă, cîțiva oameni, parcă și mai

Sînt vizați de flagelul șomajului tinerii, care după terminarea studiilor nu sînt angajați de patroni fiindcă nu au experiență. Faptul că tinerii nu au cum să acumuleze experiență, dacă nu muncesc, nu interesează pe nimeni. O altă categorie „defavorizată” (după termenul la modă) sînt persoanele care au depășit 50 de ani și vîrsta pensionării, care se tot prelungește! Ce să facă, să hiberneze? Să se spînzure?

După analizarea unor aspecte legate de procesul muncii în capitalism, să facem o comparație cu socialismul. Dreptul la muncă era înscris în Constituție și era garantat prin crearea a noi și noi locuri de muncă în fabrici, uzine, șantiere, în agricultură, comerț etc. Fiecare cetățean avea posibilitatea să muncească într-un loc de muncă corespunzător pregătirii profesionale. Nu muncea numai cine nu voia să muncească! Cuvîntul „șomaj” era cunoscut numai din dicționare. Un lucru esențial era că în orînduirea socialistă munca asigura un trai decent tuturor cetățenilor.

După tragicele evenimente din decembrie '89 s-a tot spus pînă la saturație că în socialism nu s-a muncit. Dar e la mîntea cocoșului că marile combinate industriale, hidrocentralele, sistemele de irigații, metroul, școlile, spitalele etc. Nu au apărut de la sine, ci au fost rezultatul muncii eroice, perseverența întregului popor. De ce astăzi nu mai răsar din pămînt, ca ciupercile după ploaie, fabrici, școli, spitale?

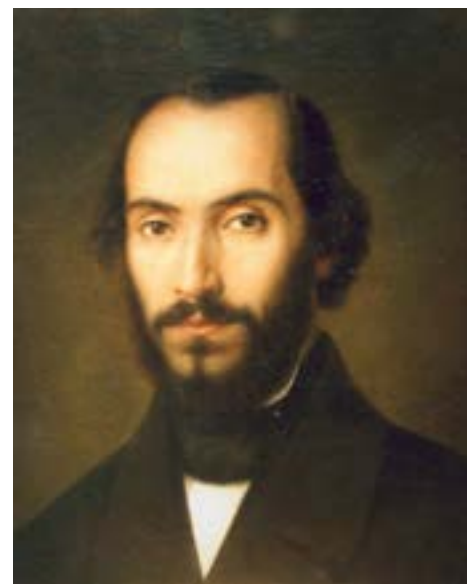
Se mai vehiculează de propaganda anticomunistă ideea că în regimul comunist nu merita să muncești, fiindcă munca nu era stimulată. Numai din rea-voiață sau din totală necunoștință de cauză se poate afirma acest lucru. Încă din anii de studiu elevii și studenții erau stimulați la învățătură prin acordarea burselor și repartițiilor la locul de muncă după absolvire, în funcție de mediile obținute la învățătură. Elevii deosebit de talentați erau

trimiși la olimpiade în țară și străinătate. În activitatea productivă din industrie, salarizarea era în funcție de pregătirea profesională și munca depusă, după acordul global sau individual. Remunerarea muncii intelectuale se baza, de asemenea, pe nivelul de pregătire profesională. Se acordau premii substanțiale inovatorilor. Celor care obțineau rezultate deosebite în muncă, li se acordau ordine și medalii, cele de grad superior fiind însoțite de avantaje materiale și premii substanțiale. Munca era apreciată nu numai material, ci și moral. Cei care obțineau rezultate deosebite erau evidențiați la diferite ședințe, erau popularizați la panoul frunțașilor, în presa locală sau centrală.

În anii socialismului se acorda o importanță deosebită ușurării muncii și protecției muncii, ceea ce nu se prea poate spune despre patroni.

Propaganda anticomunistă otrăvește opinia publică cu ideea că afaceriștii sunt bogați pentru că se omoară cu munca. Cei săraci sînt ei înșiși vinovați de sărăcie, pentru că nu muncesc. Dar se trece sub tăcere un fapt esențial, și anume că nu se poate porni nici cea mai mică afacere, fără a avea inițial o anumită sumă de bani. Ca să te îmbogățești, condiția esențială este să ai bani, că bine zice poporul: „*Banul la ban trage!*”. Este total greșită ideea că patronul îi ține pe angajați, adică, mai pe șleau, că muncitorul mănîncă piinea patronului. În realitate e tocmai invers: patronul, în calitate de proprietar, are toate avantajele și exploatează salariații.

La ora actuală se poate constata că în România neocapitalistă munca productivă se practică doar în foarte mică măsură. Activitatea comercială, diversele servicii prestate populației, lucrările de reparații și întreținere, chiar dacă sînt necesare, reprezintă totuși muncă neproductivă, respectiv nu produce bunuri materiale, care în economia politică sînt

Nicolae Bălcescu (29.06.1819-29.11.1852)

denumite valori. Să nu mai vorbim de investițiile total neproductive, ca terenuri de sport, bazine de înot, trotuare etc., cu care se irosesc mijloace materiale și muncă umană. Există și moduri ciudate, total neproductive, în care unii oameni își cîștigă existența, în lipsă de ceva mai bun. Tineri în putere, cu oarecare pregătire profesională, spală scările blocurilor, tund iarba, difuzează reclame, plimbă cîinii altora contra-cost, umblă din ușă în ușă ca să bage pe gîtul cetățenilor fel de fel de mărfuri.

Faptul că se produce puțin este dăunător economiei naționale. Este falsă teoria potrivit căreia capitalul crează bogăția. Munca stă la baza prosperității economice, capitalul fără muncă nu înseamnă nimic, este mort. Statele superdezvoltate își datorează bogăția tot muncii. Nu capitaliștii, nu bancherii au creat această bogăție, ci oamenii muncii care au dus întotdeauna greul, atît în timp de pace cît și în război. Ei au fost și sînt adevărații creatori ai bunurilor materiale și spirituale ale omenirii.

Prof. Șarlota Cighear

(continuare din pag. 1)

armata a participat anual la manifestările prilejuite de „Ziua Înălțării Domnului”, devenită, după Primul Război Mondial „Ziua Eroilor”, și la cele din Ziua Națională a Regatului României (10 Mai).

Sărbătorirea „zilei armatei” în țările lumii s-a instituit, în mod diferențiat, de la o țară la alta, după primul război mondial, cu scopul de a oferi societății civile posibilitatea evocării faptelor de arme sau evenimentelor hotărîtoare din viața fiecărei oștiri. De regulă, aceste zile au fost stabilite în corelație cu momente semnificative din istoria modernă și contemporană. În general, armatele din

Occident nu sărbătoresc o dată anume ca zi a armatei. În aceeași tradiție se încadra și armata română în perioada antebelică. Excepție de la această regulă fac Franța, care își serbează armata la data de 11 noiembrie (ziua armistițiului din 11.11.1918 dintre aliați și Germania) și Italia, la 4 noiembrie (armistițiul de la Villa Giusti din 04.11.1918).

În țara noastră, pe data de 20 iulie 1951, Prezidiul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române a emis Decretul nr.125 în vederea declarării zilei de 2 octombrie, pentru prima oară, ca „Ziua Forțelor Armate ale R.P.R.”. Motivul acestei alegeri îl constituia faptul că, la 2 octombrie 1943, VI.Stalin aprobasesc organizarea

Diviziei „Tudor Vladimirescu” din prizonieri de război români, devenind, astfel, „sîmburele” viitoareii „Armata Populare” din România.

În anul 1959, prin Ordin al ministrului forțelor armate, Leontin Sălăjan, s-a revenit la tradițiile unităților și marilor unități cărora li s-a permis să-și sărbătorească sau să comemoreze principalele momente din toată perioada existenței lor. Ideea după care întreaga armată română își avea „sîmburele” în Divizia „Tudor Vladimirescu” devenea astfel de domeniul trecutului, iar în anul următor prin Decretul nr. 381 din 01.10.1959, Ziua Forțelor Armate a fost

←
mutată pe data de 25 Octombrie. Acest fapt, la vremea respectivă, a reprezentat un act de curaj din partea autorităților române. Motivul principal al deciziei de schimbare a Zilei Armatei trebuie căutat în faptele de arme ale Armatei Române și în rezultatul acestora: reîntregirea graniței de Vest a României și anularea, de facto, a prevederilor Dictatului de la Viena. Acesta a fost singurul obiectiv strategic național, realizat efectiv de Armata Română pe câmpul de luptă, recunoscut juridic în art. 2 al Tratatului de pace dintre România și Puterile Aliate și Asociate, încheiat la 10 februarie 1947.

Recunoașterea importanței zilei de 25 octombrie 1944 pentru istoria Armatei Române și istoria națională, în ansamblul ei, este pusă în evidență și de faptul că autoritățile timpului (comuniste) și-au asumat chiar riscul unor speculații nefavorabile lor, care puteau asocia faptele de arme cu ziua regelui Mihai, născut tot într-o zi de 25 octombrie, sau cu forma de guvernământ existentă înainte de 30 decembrie 1947. Ele au ținut cont, în mod obiectiv, de prevalența caracterului național al instituirii acestei zile și nu de cel ideologic.

Deci, 25 Octombrie 1944, semnifică data eliberării totale a nord-vestului Transilvaniei de sub ocupație și administrație străine. Chiar dacă acest teritoriu a fost preluat inițial de administrația sovietică, fiind retrocedat României pe 9 martie 1945 (la câteva zile după instalarea Guvernului Groza, pe 06.03.1945, a fost una din condițiile cerute efectiv de dr. Petru Groza pentru acceptarea funcției de șef al acestuia), în ziua de 25 octombrie 1944 Armata Română a trăit un moment înălțător, prin atingerea hotarului firesc al patriei sale. La momentul respectiv comandantul Armatei

a 4-a, generalul Gheorghe Avramescu, adresându-se militarilor din subordinea sa, consemna în Ordinul de Zi nr. 104 din 25.10.1944, următoarele: „*La chemarea țării pentru dezrobirea Ardealului rupt prin Dictatul de la Viena ați răspuns cu însuflețire și credință în izbînda poporului nostru, tineri și bătrîni ați pornit spre hotarele sfinte ale patriei și cu piepturile voastre ați făcut zăgaz nînfricat dușmanului care voia să ajungă la Carpați (...). Zdrobit de focul năpraznic al artileriei și de neconținutele voastre atacuri, inamicul a fost izgonit din Ardealul scump (...), eliberînd astfel ultima palmă de pămînt sfînt al țării*”.

Cele consemnate mai sus pun în evidență faptul că Ziua Armatei este legată efectiv și afectiv de Transilvania, leagănul genezei și evoluției istorice a poporului nostru, de obiectivele și sentimentele Armatei Române, care au vizat întotdeauna îndeplinirea idealurilor naționale: unitate, independență, suveranitate, integritate teritorială. Este meritul Armatei Române că după evenimentele din decembrie 1989, cu toate presiunile exercitate, nu a acceptat să renunțe la ziua de 25 octombrie ca zi a sa, doar pentru faptul că a fost instituită de comuniști, așa cum, din păcate, s-a întîmplat în alte domenii: industrie, agricultură, învățămînt, sănătate, asigurări sociale etc.

Regimul comunist nu numai că a instituit Ziua armatei în această zi deosebită din istoria sa, mai mult, a construit și un complex memorial monumental la Carei; este vorba de „Complexul memorial ridicat în memoria eroilor din cel de-al doilea război mondial”. Acesta a fost construit într-o piață frumoasă din localitate și este creația sculptorului român (de origine etnică maghiară) Vida Gheza și a arhitectului Anton

Dîmboianu. Se numără printre cele mai impunătoare și reprezentative monumente ridicate pe teritoriul țării noastre întru slava eroilor români care și-au jertfit viața în luptele pentru alungarea horthyștilor unguri de pe teritoriul Patriei. A fost dezvelit în anul 1964, cu prilejul împlinirii a două decenii de la alungarea trupelor dușmane de pe ultima brazdă de pămînt românesc. Realizat din piatră albă, complexul se compune din câteva elemente sculpturale și arhitecturale distincte, armonios legate între ele, și anume: un cap de țaran, care degajă demnitate și statornicie; o poartă cu încrustații inspirate din creștăturile ceardacurilor maramureșene; o femeie sădind o floare; chipul unui ostaș, cu trăsături aspre, impresionant prin masivitatea sa; un obelisc care amintește de turlile bisericilor maramureșene. Complexul are următoarele dimensiuni: 18 x 5 x 12 m. Referindu-se la creația sa monumentală, sculptorul Vida Gheza spunea într-un interviu: „*Lucrarea are mai multe elemente simbolice, începînd cu acel cap de țaran care există la capătul complexului, simbolizînd răscoalele țărănești care au fost pe aceste meleaguri. Urmează poarta jertfelor care s-au dat pentru eliberarea patriei. Țăranca, ce împlîntă o floare, simbolizează viața nouă care începe. Urmează soldatul eliberator, care sub forma în care e reprezentat ilustrează un ostaș demn de menirea lui, participant activ la eliberarea Patriei. Ca punct culminant al acestui monument, am înălțat obeliscul sau flacăra veșnică, un obelisc ce seamănă cu turlile bisericilor de lemn din Maramureș*”. Pe obelisc este săpat următorul text: „*Glorie ostașilor armatei române căzuți în luptele pentru eliberarea patriei*”.

Petre Ignat

După proces, grupul elevilor a fost transferat de la închisoarea militară într-o celulă a închisorii centrale, o fostă cetate medievală folosită ca închisoare și sub regimul țarist.

Închisoarea centrală de la Chișinău a fost considerată de maximă siguranță. Cît timp a existat închisoarea, nu a evadat decît un singur om, în timpul regimului țarist. Acesta a fost Grigore Kotovskî, care a devenit un vestit comandant în Armata Roșie în timpul revoluției și războiului civil din Rusia în anii 1917-1918. Încinstealui, un orașel din Ucraina, Bîrzula, a primit denumirea de Kotovsk. La Kotovsk s-a format în 1944 Divizia de voluntari români pentru frontul antihitlerist „HORIA, CLOȘCA ȘI CRIȘAN”, din care am făcut parte ca ofițer, cu gradul de locotenent.

Cînd am ajuns spre seară la închisoarea centrală, am fost duși la baie, unde am făcut

un duș cu apă caldă alături de alți pușcăriași de drept comun. Apoi am fost introduși într-o celulă neîncălzită, deși era frig afară. Am

dormit pe niște rogojini așternute pe ciment, claie peste grămadă, ca să ne încălzim cît de cît. Aproape toți am căpătat o răceală zdravănă. A doua zi, ca și în zilele care au urmat, eram scoși în curtea închisorii, înconjurată de ziduri înalte, dominate de posturi de observare asigurate de santinele. În curtea închisorii, am intrat în rîndurile tuturor categoriilor de pușcăriași, de la cei condamnați pe viață pentru omoruri grave, terminînd cu tot felul de pungăși, hoți și escroci, cu condamnări mai ușoare. Pe noi, deținuții politici comuniști ne-au privit cu curiozitate dar și cu o oarecare condescendență. Ne puneau multe întrebări și aveau grijă să nu fim lezați cu ceva. Nu puteam concepe cum

DEȚINUT POLITIC ÎN ÎNCHISOARE

pentru o idee, pentru un ideal, să riști pușcăria. Atît la închisoarea din Chișinău, cît și la alte închisori deținuții politici legionari, despre care se știa că i-au asasinat pe Iorga, Madgearu ș.a., erau priviți de deținuții de drept comun cu alți ochi, ca niște delincvenți.

Pe la sfîrșitul lunii mai, eu și alți patru membri ai grupului am fost duși sub escortă, împreună cu alți deținuți de drept comun, la gara CFR din Chișinău și urcați în vagonul-dubă în care se aflau și pușcăriași de drept comun, în vederea transferului la închisoarea de minori dela Cluj. Vagonul-dubă era special construit pentru transportul deținuților, fiind prevăzut cu ferestruici cu

→

←
gratii și se atașa la garniturile de tren, însoțite de polițiști dotați cu pistoale și bastoane. Călătoria de la Chișinău la București, în condiții mizerabile, din cauza numărului mare de deținuți înghesuți în vagon, a durat două zile. Am făcut o escală în gara Nicolina, de la Iași, de unde am fost escortați la închisoarea Galata, de pe dealurile Copoului. Aici am stat o zi, după care vagonul-dubă a fost atașat la un tren spre București. După celula rece, cu pereți groși de piatră, din închisoarea de la Chișinău, închisoarea Galata, înconjurată de copaci și verdeață, părea ca o casă de vacanță. Dar șederea a fost scurtă și, după multe ore de călătorie cu vagonul-dubă, am ajuns la București, unde am fost escortați la faimoasa închisoare Văcărești. Ajunși noaptea la poarta închisorii, am fost percheziționați și apoi grupul nostru de deținuți politici minori a fost introdus într-o celulă separată. Din grup, în afară de mine, făceau parte Soroker Iacob, Șoldă Alexandru, Itchis Mara și Vorona Isac. Am stat închiși la închisoarea Văcărești circa o lună și am cunoscut o lume specifică, cu legile, suferințele, speranțele ei și cu puține clipe de destindere. Deținuți erau de toate vârstele, robuști și suferinzi, criminali, hoți, escroci, bandiți la drumul mare, violatori, spioni. Mulți erau infractori irecuperabili, dar cei mai mulți sperau să-și refacă viața. Erau și unii complet nevinovați, condamnați în mod abuziv. Cei mai disprețuiți dintre deținuți erau violatorii, cărora cei din închisoare le spuneau „pizdari” și-i supuneau la cele mai înjositoare munci. Cei mai plini de haz erau escrocii sentimentali, care și în închisoare își îngrijeau ținuta. Povesteau cum se introduceau în familii bogate, cucerind bunăvoința presupusei „soacre”, care vedea în ei un viitor ginere, ademenindu-i fata, uneori soacra și după ce deveneau de-ai casei, într-un moment prielnic, furau lucrurile de valoare și dispăreau. Povestirile lor ne făceau să ne prăpădim de râs.

„Aristocrația” pușcăriașilor o reprezentau „viețașii”, condamnați la închisoare pe viață pentru banditism și crime. Am cunoscut la Văcărești o serie de viețași despre isprăvile cărora aflasem anterior din ziare: Coroiu, Brandabur, Toma, Bădărău, Marinescu, Sile Constantinescu, cel care și-a omorât părinții și a vrut să le dizolve trupurile în acid sulfuric, ș.a.

Aceștia dirijau comerțul cu țigări, produse cosmetice, dulciuri și făceau legea în închisoare. T tuturor le era frică de ei. Îmi amintesc de Bădărău, o figură lombrosiană, te înfiorai chiar trecând pe lângă el, deși avea cătușe la picioare și mâini. Marinescu, cu toate că era mai plâpînd, avea o mare autoritate

printre pușcăriași. Fusese condamnat pe viață pentru că în timp ce dădea o spargere la o bancă, fiind surprins, a omorât un polițist. El era un simpatizant al comunismului și căuta să-i protejeze pe deținuții politici comuniști. De multe ori, stătea de vorbă

Anton Bejan, 1941

cu mine și-mi povestea întâmplări din viața sa, desigur puțin romanțate. Dar la Marinescu o să revin mai târziu. Pe Sile Constantinescu l-am văzut numai de la distanță; am avut oroare să mă apropiu de el.

Închisoarea Văcărești folosea și ca închisoare de triaj, de unde deținuții sosiți din alte închisori erau duși, după o perioadă de carantină, la închisorile de destinație. De multe ori, schimbau închisoarea, dacă erau citați ca martori la procese derulate în alte orașe.

Atmosfera din închisori este cu totul aparte și nimeni n-a putut s-o redea cu atîta veridicitate genială ca scriitorul rus Dostoievski în cartea „Amintiri din casa morților”. Citind-o, am retrăit atmosfera de la închisorile pe unde am trecut. După circa o lună, grupul nostru, deținut la Văcărești, a fost dus sub escortă la Gara de Nord și imbarcat în vagonul-dubă pentru a fi transferat la Cluj. Drumul de la închisoare pînă la gară l-am parcurs cu grupul de deținuți de drept comun, escortați de gardieni, sub privirile mihnite, binevoitoare sau indiferente ale trecătorilor. După un lung voiaj, cu oprire la Aiud, unde au fost coborîți din vagonul-dubă deținuții care trebuiau să ajungă la închisoarea din acel oraș, am ajuns în cele din urmă la Cluj la închisoarea de minori. Am fost escortați la pavilionul închisorii destinat deținuților politici, unde am fost întâmpinați cu deosebită căldură de tinerii comuniști din diferite colțuri ale țării care își ispășeau anii de detenție. Cei mai

mulți din cei 22 de deținuți pe care i-am găsit internați erau condamnați la 2-5 ani închisoare. Grupul de la Chișinău, din care făceam parte, mai avea de executat șase luni de detenție. Administrația închisorii a interzis tinerilor delincvenți de drept comun să ia contact cu cineva din pavilionul deținuților politici comuniști, pentru a nu fi convertiți la convingerile noastre. Colectivul deținuților politici care ne-a întâmpinat la închisoarea din Cluj, format din membri de partid și uteciști, era unit și bine organizat și așa putea spune internaționalist, din el făcînd parte români, germani, unguri, evrei și ucrainieni. Numesc pe cîțiva: Șoldă Alexandru, Zaharia Grigore și subsemnatul, români, Laxer Isidor, Klein Oto, germani, din „Procesul celor 36” din Cernăuți; Kostyal Ștefan și Naftalen Iosif, unguri, din „Procesul 64” din Timișoara; Sevcenco Ivan și Caușanschi Boris, ucrainieni, din „Procesul de la Tatar Bunar”; Soroker Iacob, Itchis Mara, Vorona Isac, evrei, din „Procesul celor 113” din Chișinău, ca și Strah Ozias și Zaicaner Manea, evrei, din „Procesul celor 24” din Cetatea Albă. Organizatorul colectivului era Laxer I., membru de partid.

Cu toate condițiile grele de detenție – mîncare mizerabilă, lipsă de asistență medicală pentru membrii colectivului, bolnavi din cauza schingiuirilor la care fuseseră supuși în timpul interogatoriilor de la Siguranță – am reușit, cu ajutorul organizației de partid din orașul Cluj, să ne facem viața cea mai suportabilă, iar închisoarea să devină o școală a luptătorilor revoluționari pentru o cauză dreaptă. La aceasta a contribuit faptul că unii membri din colectivul cu pedepse mari, care lucrau în atelierul de țîmplărie, de la care am primit cadou o casetă de lemn ce o păstrez și astăzi, mergeau în oraș însoțiți de un gardian pentru a cumpăra materiale și, prin înțelegere cu acesta, care rămînea într-un local, se duceau singuri după cumpărături. Cu această ocazie, se abăteau la o adresă stabilă de organizația de partid, de unde ridicau materiale de partid, „Scânteia” ilegală și cîte una-două cărți. Prin organizația „Ajutorul Roșu” primeam uneori alimente și medicamente. Programul zilnic era același: dimineața ne scoteau în curte, cu consimțământul să nu venim în contact cu deținuții de drept comun, unde făceam exerciții fizice și curățenie; seara, după ce eram încuiați în dormitor, începea adevărata activitate: discutam despre teme cuprinse în „Scânteia”, despre evenimentele din țară, despre ce vom face cînd vom ieși din închisoare, citeam din cărțile trimise din afară, în general, literatură, care erau permise. Printre cărți am primit broșura

→

←

cu titlul „Capitalul de Karl Marx”, scrisă de italianul Cafiero. Din păcate, broșura tradusă în limba română, trata teoria lui Marx foarte simplist și neclar, așa că nu ne-a folosit ca material de studiu. Eram totuși tineri, ne plăcea să cântăm, să povestim anecdote, să rîdem și, uneori, să ne certăm, cînd aveam păreri contradictorii. O mare fericire pentru noi a fost atunci cînd violonistului Iacob Soroker, care urmasa Conservatorul la Paris, i s-a înapoiat vioara trimisă de părinții săi (care îi fusese inițial confiscată) și i s-a dat voie să cînte. Cel mai fericit a fost Soroker, că a putut astfel să nu-și piardă antrenamentul. Cînta numai muzică clasică, mai multe ore pe zi. La început, nu o gustam, ci doar mai tîrziu, tot datorită lui, care ne vorbea despre marii muzicieni și ne cînta cele mai frumoase partituri. Și azi, pentru mine cele mai înălțătoare momente sînt atunci cînd ascult concerte de muzică simfonică. După închisoare, Soroker, un mare admirator al lui Beethoven, despre care a scris o carte, a cîntat într-o orchestră la București. Aici a fost remarcat de George Enescu, care i-a dat o scrisoare de recomandare pentru angajamente în domeniu.

În 1941, Soroker s-a refugiat în URSS și a lucrat la Conservatorul din Alma-Ata (capitala RSS Kazah). A fost trimis să susțină concerte în unitățile militare de pe frontul antihitlerist. A aflat despre mine și m-a căutat la hotelul „Lux” de la Moscova. A fost una din cele mai plăcute surprize. După război, a plecat în Israel, unde a condus orchestra de

la Filarmonica din Ierusalim. L-am vizitat în Israel, unde m-a primit mai mult decît ca pe un frate. Spre regretul celor care l-au cunoscut și iubit pe acest om minunat, a decedat în 1998.

Se apropia ziua eliberării din închisoare a grupului de la Chișinău. La 10 iulie 1938, a avut loc ședința celei de partid din cadrul colectivului de deținuți politici, cu care ocazie am fost primit în partid. Hotărîrea celei de partid a fost comunicată organizației de partid de la Cluj. Ne-am luat rămas bun, cu strîngere de inimă, de la colectivul tinerilor revoluționari comuniști, în mijlocul cărora ne-am simțit ca într-o familie. Am plecat la gară, avînd o senzație ciudată de parcă mai eram escortat de gardieni. De la Cluj, am plecat la Roman, la fratele Victor, de unde am telegrafiat părinților că sînt liber și voi sosi acasă. Arestarea mea și acuzația că am intrat într-o organizație comunistă scoasă în afara legii le-au produs părinților durere și îngrijorare, spre profundul meu regret, dar și neplăceri din partea mai marilor Bisericii Ortodoxe, care-l acuzau pe tata că nu s-a îngrijit de educația copiilor de au ajuns la pușcărie pentru activitate bolșevică. Bieții mei părinți m-au primit pe mine, fiul rătăcitor, cu aceeași căldură părintească și cu ochii plini de lacrimi. M-au podidit și pe mine lacrimile și nu știam ce să le spun, de ce am ajuns la închisoare. Le-am spus, totuși, că n-am făcut nimănui rău și că sîntem mai mulți care luptăm pentru dreptate și omenie. Din păcate, părinții au suferit din cauza mea mult timp. Prin hotărîre judecătorească am fost eliminat din toate școlile statului fără drept de

reînscrisere, așa că nu-mi rămînea decît să caut de lucru. Am avut șansa de a fi angajat de un inginer care lucra la cadastru și avea nevoie de un ajutor cînd pleca pe teren. Am plecat cu inginerul Ungureanu în județul Dîmbovița, în localitatea Mănăstirea, unde avea de executat lucrări topografice. Prin grija primarului, am fost cazați la un locuitor mai înstărit. Oamenii de acolo erau ospitalieri și bucuroși să stea de vorbă cu noi, să afle ce mai e prin țară. Aveau pămînt puțin pe cap de locuitor și trăiau în sărăcie. Mie îmi spuneau domnul inginer, deși eu, la indicațiile inginerului Ungureanu, care făcea măsurătorile, fixam jaloanele și căram în spinare teodolitul. Seara mergeam la cîrciuma din sat pentru o mică gustare. Acolo veneau mulți țărani cu care mai discutam despre viața lor. Cei care lucrau pe pămîntul aparținînd Domeniului Regal erau cei mai oropsiți. Statul, care administra Domeniile Regale, angaja ca vătafi persoane cît mai severe, adevărați ciini de pază, care-i sileau pe țărani angajați cu ziua să muncească mult, pe bani puțini. Veniturile se duceau la Casa Regală, fiind scutite de taxe și impozite. I-am auzit pe unii spunînd că sînt robi la Coroană. După circa trei luni s-au terminat lucrările și m-am înapoiat la părinți, în satul Rujnița, aducînd acasă primul meu salariu de muncitor.

(Text reproduc din cartea de memorii „În bătaia valurilor vieții” scrisă de Comandor(r) ANTON BEJAN și publicată de Editura SEMNE în anul 2014)

Aceste gînduri reprezintă o sinteză a ideilor principale, care l-au preocupat pe un economist universitar, în ultimul sfert de veac. Este o sinteză a multor articole și studii publicate de prof.univ.ec. Ioan D. Adumitrăcesei din Iași. Această sinteză evidențiază multe posibilități pentru ameliorarea vieții politice, economico-sociale și spirituale din România actuală.

Poate aceste rînduri vor oferi puncte de plecare pentru aprofundarea unor idei, de către unii tineri economiști. Poate ele ar stimula pe unii oameni politici chiar să acționeze pentru valorificarea unor soluții avansate. (P.I.)

2. SCHIMBĂRI SURVENITE ÎN SOCIETĂȚILE DIN EPOCA ACTUALĂ

Al doilea război mondial a fost însoțit de ample manifestări ale degradării umane, provocate de fascism, comunism, hortysm și alte tendințe extremiste, cărora le-au căzut victime foarte mulți oameni nevinovați. Manifestări ale

rasismului au continuat și după război în unele țări (SUA, Africa de Sud).

Exponenții de frunte ai umanismului au militat pentru inițierea și promovarea unor măsuri care să asigure eliminarea discriminărilor și realizarea crescîndă, pretutindeni, a omului ca ființă bio-psiho-socială. Ca urmare, Adunarea generală a ONU a adoptat, la 10.12.1948, Declarația universală a drepturilor omului, care prevede asigurarea, de către fiecare stat membru, a drepturilor fiecărui om la viață, egalitate în fața legii, libertatea conștiinței și exprimării opiniei, a participării la conducerea treburilor publice, dreptul la muncă, la asistență socială, la educație, precum și altele adecvate pentru realizarea crescîndă a fiecărei personalități umane ca ființă bio-

psiho-socială. Prevederile Declarației au fost asimilate în constituțiile țărilor membre ale ONU și înfăptuite pe baza condițiilor disponibile din fiecare țară. Însă, aceasta s-a realizat cu mari diferențieri de la țările dezvoltate le cele în curs de dezvoltare și chiar la fiecare din cele două mari categorii de țări.

După al doilea război mondial, în societățile din multe țări au survenit schimbări importante. Se pot distinge două categorii principale de asemenea schimbări.

Pe de o parte, în multe din fostele colonii ale statelor vest-europene, mai ales din Africa și Asia de Sud-Est, s-a trecut de la sistemele social-economice întemeiate preponderent pe economia naturală, la sisteme bazate pe producția

→

← și schimbul de mărfuri, atât cu participarea fostelor metropole, cât și cu cea a SUA (care au preluat locul unor foste metropole). Această schimbare a dus la extinderea sferei capitalismului pe Terra, în favoarea unor minorități străine și autohtone, însă în dauna majorității populației locale (ocupată anterior în agricultură).

Pe de altă parte, în țările în care a fost impus socialismul de tip sovietic (deci și în România), s-a realizat tranziția de la un sistem capitalist nu de tipul celui din țările dezvoltate, ci a unuia înapoiat (cunoscut de țările respective în secolele XVIII-XIX). Această tranziție s-a realizat în favoarea unor țări dezvoltate din Europa Occidentală și America de Nord, prin expansiunea companiilor multinaționale din țările respective. La începutul lui 1990, publicistul american Noam Chomsky aprecia: „Lumea a treia trebuie să-și îndeplinească funcția de piață, sursă de materii prime și muncă ieftină. Se fac mari eforturi de a dirija Europa de Est în această direcție”. Tranziția parcursă de România confirmă că strategia menționată și-a atins scopul, inclusiv cu sprijinul substanțial al statului român acordat unor companii multinaționale, în dauna intereselor vitale ale poporului nostru. Și pe această cale, sfera capitalismului s-a extins pe glob, în favoarea

maximizării profiturilor obținute de exponenții marelui capital.

În ambele categorii de țări introduse în sfera capitalismului, majoritatea populației a fost afectată substanțial de această schimbare survenită în viața economico-socială, devenind tot mai evident că această viață ar trebui axată nu pe maximizarea profiturilor unei minorități infime, ci pe realizarea crescândă a omului ca ființă bio-psiho-socială. La începutul anilor '90 din secolul trecut, acad. N.N. Constantinescu sublinia: „Să nu uităm că economia este a oamenilor și că oamenii trebuie puși pe primul plan”.

Orientarea fiecărei țări spre un sistem economico-social umanist a devenit o necesitate tot mai accentuată. În cadrul ONU, au fost realizate ample dezbateri și au fost adoptate unele programe axate pe realizarea omului ca ființă bio-psiho-socială. Debaterea „O agendă pentru dezvoltare”, din 1994, e avertizat că „procesul dezvoltării trebuie să aibă ca obiectiv central omul, eliminarea sărăciei și întărirea sectoarelor sociale”. De asemenea, a fost subliniat că în epoca actuală, este necesară nu „o economie de piață liberă” (așa cum au susținut reprezentanții unor țări dezvoltate), ci „o economie de piață pentru dezvoltare”, care să permită și populației din țările în curs de dezvoltare să-și satisfacă adecvat nevoile vitale, inclusiv prin accesul crescând la noile realizări științifico-tehnice.

Începînd din 1975, Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare (PNUD) analizează nivelul dezvoltării umane (DU), prin stabilirea indicelui dezvoltării umane (IDU) pentru fiecare țară inclusă în acest program, pe baza sintetizării a trei aspecte principale: 1) speranța medie de viață la naștere; 2) rata de instruire; 3) nivelul de trai (măsurat prin PIB ce revine pe locuitor). Valoarea maximă a IDU posibilă a fi atinsă de o țară este 1.

În România, nivelul DU a cunoscut, în ultimele două decenii ale secolului trecut, o tendință de scădere. În 1980, IDU a fost 0,786, în 1990 – 0,777, iar în 2000 – 0,780. Această tendință a fost determinată, în principal, de involuția economică accentuată din perioada post-socialistă. În 2005, IDU al României a atins 0,813, situîndu-se pe locul 60 în totalul de 177 țări incluse în PNUD, fiind încadrată de Trinidad-Tobago și Arabia Saudită. Deci, privind nivelul DU, România se află în compania unor țări în curs de dezvoltare neeuropene. Dacă privind nivelul economic al țării, sîntem la periferia Europei, la nivelul DU sîntem mai departe de continentul în care trăim. Probabil, liderii politici ai țării noastre consideră acceptabilă această situație.

Prof. univ. Ioan D. Adumitrăcesei

Asistența medicală în România este aproape în totalitate plătită, mai rămăseseră spitalele de stat unde – chipurile! – mai era „gratuită”, dar se știe cât de gratuită este, că dacă nu mituiești medicul primești o asistență medicală obligatorie, însă în nici un caz o asistență medicală promptă, calitativă și la cel mai înalt nivel al științei medicale actuale.

În acest context, Ministerul Sănătății a elaborat un „Proiect de lege privind serviciile private, acordate în spitalele de stat”. Acest proiect de lege a fost aprobat de Senat și urmează să fie aprobat și de Camera Deputaților. Proiectul de lege încearcă să privatizeze parțial spitalele de stat. De la început trebuie să spun că NU sunt de acord cu acest proiect de lege, spitalul de stat trebuie să rămână SPITAL DE STAT, nu să îl transformăm în spital privat, chiar parțial.

Statul Socialist Român împreună cu poporul român au depus eforturi mari pentru construcția de spitale orașenești, județene, municipale și universitare. Spitalele au fost dotate cu aparatură medicală modernă, în aceste spitale au lucrat și

ASISTENȚA MEDICALĂ ÎN ROMÂNIA CAPITALISTĂ

lucrează medici patrioți, care și-au iubit țara și pacienții lor, nu s-au gândit niciodată să lase clinica sau policlinica și să plece în altă țară, înțelegînd că locul lor este în România și nu în altă țară, chiar dacă aici salariul lor este mai mic decât al medicilor din alte țări. Un exemplu în acest sens îl constituie regretatul prof. dr. Chirurg pediatru Alexandru Pesamosca, cel care a efectuat peste 50.000 de operații la copii, fără să primească un leu de la pacienți. Acest om a locuit și a murit într-o rezervă a Spitalului „Budimex” (M.S. Curie) din București, profesiunea de medic devenind o pasiune dusă la extrem.

Cîte spitale au construit capitaliștii de astăzi în cei 25 de ani de capitalism? Nici unul, ei și-au construit spitale private mediocre, iar unele spitale de stat au fost desființate sau retrocedate la toți strănepoții închipuiți. Suntem o țară săracă, cu oameni săraci, care nu-și pot permite să meargă nici măcar la medicul de familie, dar să mai poată fi tratați la un spital privat! Suntem cea mai săracă țară din Uniunea Europeană, cu cel mai mic

salariu pe economie (200 Euro) și cu peste 2.000.000 de pensionari, cu o pensie sub 1.000 de lei.

Dacă vrem să condamnăm la moarte o mare parte a poporului român, atunci să se voteze acest proiect de lege! Cum să lucreze

un medic în același spital, și de stat (așa-zis gratuit, dar el nu este gratuit, este mituit...) și privat? Adică el lucrează cîteva ore la stat, sau nimic, și se mută imediat acolo unde

←
stabilește el prețul asistenței medicale (prețul vieții omului), deci cine are bani trăiește, cine nu are bani moare, prin urmare „*scapă cine poate*”, asta da democrație capitalistă și liberalism... Practic, chirurgul întrerupe operația chirurgicală în spitalul de stat și imediat se deplasează în același spital, dar privat, să înceapă sau să termine o operație – este o aberație! În România socialistă, asistența medicală, învățămîntul și alte facilități erau GRATUITE, dar nu era „democrație”.

Salariile medicilor trebuie mărite, chiar la nivel european, dar în anumite condiții. Mai întâi, studentul care învață la Facultatea de Medicină de stat, fără nici un leu taxă de școlarizare, să fie obligat ca după terminarea facultății, și apoi a rezidențiatului, să își practice profesia în spitalul de stat un număr de ani, cît a cheltuit statul român cu el, iar dacă nu acceptă această condiție să plătească statului toate cheltuielile de școlarizare. Acest lucru l-a spus în ziarul „*Viața Medicală*” și prof. dr. Alexandru Vlad Ciurea. Acum, medicul își termină facultatea și apoi rezidențiatul în „socialism” și vrea să plece imediat în capitalism. NU! Dacă vrei învățămînt medical gratuit, fii socialist pînă la capăt! Dacă nu, mergi la terminarea liceului și învață medicina unde vrei în

lume, cu plată, fără nici o obligație față de poporul român! În al doilea rînd, România ar trebui să fie o țară puternic dezvoltată economic, o țară cu putere financiară mare. Acestea sunt cele două condiții pentru ca medicii să aibă salarii la nivel european.

O altă problemă a medicinei românești este cea a medicilor de familie. Medicina de familie (medicina primară) nu trebuia privatizată, trebuia să rămînă de stat, deoarece acum sunt zone din țară unde medicii de familie nu vor să lucreze, întrucît sunt departe de oraș, zone izolate, zone sărace etc. Ei nu pot fi obligați de nimeni să își deschidă cabinete în acele zone. Populația zonelor respective nu are asistență medicală de nici un fel, oamenii trebuie să străbată uneori zeci de kilometri pînă să ajungă la un medic de familie. Ei nu au asigurare medicală pentru că sunt săraci și nu au bani, ei nu au dreptul la viață, ei sunt condamnați la moarte prin lipsa asistenței medicale de către „democrații” de astăzi.

În România socialistă existau cabinete medicale (dispensare) în toate colțurile țării, în care lucrau medici de medicină generală pentru totdeauna sau pînă cînd reușeau la examenul de internat.

Altă situație destul de gravă, pe care Ministerul Sănătății o tolerează, este aceea a escrocilor medicali, sub masca „*medicinei*

alternative”, care este legală. Iată cîteva exemple de escrocherii medicale: masaj energetic (bioenergeticieni), biorezonanță, tămăduitori, suplimente alimentare etc. Escrocii medicali înșală pacienții cu reclamele lor de vindecători pentru toate bolile. Suplimentele alimentare sunt ca niște medicamente care nu au fost cercetate pe loturi mari de bolnavi și sub îndrumarea Academiei de Științe Medicale, iar apoi controlate de către Agenția Națională a Medicamentului. Cercetarea suplimentului alimentar trebuie făcută de către institute de cercetare medicale neutre (pentru a fi obiective), nu de către firmele producătoare de suplimente alimentare.

În concluzie, în acest domeniu al așa-zisei medicine alternative este mult HAOS, iar Ministerul Sănătății trebuie să interzică prin lege reclama și vînzarea de apă de ploaie, zahăr, ulei de floarea-soarelui sau alte „invenții” ale unor minți bolnave, care profită de suferința bolnavilor, uneori incurabili, făcîndu-i să creadă că se vor vindeca de boli. În România socialistă acești vraci erau interziși prin lege și erau aspri pedepsiți acești vînzători de iluzii.

Coman Voicu

CINE RĂSPUNDE PENTRU DISTRUGEREA FLOTEI ROMÂNEȘTI DE PESCUIT OCEANIC?

Întreprinderea de Pescuit Oceanic (I.P.O.) Tulcea a fost constituită în anul 1971, ca urmare a extinderii activității

de pescuit în oceane. Ea avea ca obiect de activitate realizarea de produse din pește oceanic de diferite sortimente, respectiv: pește congelat, fileu de pește, făină și

ulei de pește – produse atît de necesare consumului populației și economiei țării.

Activitatea de pescuit oceanic luase ființă în cadrul economiei naționale în anul 1964, prin achiziționarea din Japonia a două nave de tip trawler. În perioada 1964-1979, datorită fondurilor alocate de stat, flota românească de pescuit a crescut de la 2 la 40 de nave de tip trawler și 6 nave colectoare, care asigurau transportul produselor realizate la bordul navelor din zonele de pescuit spre porturile românești și spre cele străine. În același timp, personalul operativ care deservea flota de pescuit oceanic crescuse de la 160 de persoane, cîte erau în 1964, la 3.671 de oameni în 1979.

Produsele fabricate la bordul navelor erau exportate în Statele Unite ale Americii, Coasta de Fildeș, Nigeria, Liberia, Japonia și multe alte țări. Producția globală realizată de flota de pescuit oceanic în perioada 1964-1979 a fost de:

- 1965 – 7.998 tone pește
- 1970 – 19.783 tone pește
- 1975 – 86.674 tone pește
- 1979 – 125.610 tone pește

Astăzi, Întreprinderea de Pescuit Oceanic (I.P.O.) a rămas doar o amintire dureroasă pentru cei peste 3.600 de marinari și pescari

și pentru cetățenii județului și ai țării care beneficiau de o hrană foarte bună și ieftină în acei ani. Despre cele peste 100 de nave existente la finele anului 1989, despre dispariția acestora și cine sunt vinovații, nu

se mai vorbește nimic... Poate că organele abilitate ale statului nostru se vor ocupa să facă lumină și în acest caz deosebit de grav.

Matei Dăuceanu

SĂ NU NE PIERDEM SIMȚUL UMORULUI

LA VRĂJITOARE

În ultima vreme, „vedetele” noastre, cântărețe, maneliste și actrițe sembulzesc să-și afle viitorul și să-și deșerte pungile cu euro la vrăjitoare... Ca în cazul de față, când ea își dorește iubitul înapoi cu orice preț:

- Alo, cu doamna vrăjitoare Desdemona, vă rog!

- Vrăjitoarea la telefon, iubită, că ți-am recunoscut cioculețu'. Vorbești cu Regina Magiei Albe și Violet, crescută-n Triunghiul Bermudelor, în adâncuri, cu rocă și scoici, vindecătoare de inimi frînte și furnicături!

- Ce mișto! Am mai fost la matale și mi l-ai adus pe Fanfan pe mătură, noaptea. Mi-a căzut în brațe, direct de pe bec!

- Exact, fetiță! Acu', dacă vrei, ți-aduc un parlamentar, un primar, un pește gras... Știu că ești fata cu argintu' viu în țeasta capului... Eu ți-am făcut toate descîntecele la lumina lunii! Tu ai respectat rețeta mea? Ai ieșit noaptea în pielea goală, la intersecție, sub clar de lună?

- Nici n-am apucat să ies bine cu bikinii în mînă, c-au și sărit doi auroloci pe mine, dintr-un canal fără capac, să-mi scoată argintul viu...

- Nu te descurci, fetițo! Ți-ai lăsat unghiile să crească pînă la înconvoiere, ca cele de cioară?

- Le-am lăsat, dar de-atunci port pantofi numărul 45, că nimic nu mă-ncape... o parte le-am tăiat!

- După ce le-ai tăiat, te-ai dus la cel mai apropiat mormînt, să le-ngropi într-o pungă de plastic?

- Am încercat s-ajung la fundul gropii, dar m-au depistat paznicii de acolo și m-au acuzat de hărțuire sexuală și canibalism, că tocmai îngropaseră în locul acela un bărbat gras, și-au zis c-am pus ochii pe el și m-am dus să-l mănînc, că era numai mușchi, era bine împănât! Ziceau că-s necrofagă și nimfomană... Au dat cu pietre după mine...

- Da proastă mai ești, fetițo! Toată lumea te prinde! Îți mai dau o probă, ca să-ți aduc iubitul pînă diseară, sau în cursul zilei de mîine: mîine dimineată vii la mine cu o găină neagră, furată dintr-un coteț străin, cu două milioane ascunse sub hăripi și două kilograme de zahăr, ca să-ncleiem demonii! Să-ți scot argintu' viu și să-l gonim de Sarsailă! (A doua zi, prin telefon)

- Ce-ai făcut, fetițo? La ce oră te aștept, cu banii și cu găina?

- Nu mai trebuie să vin la dumneavoastră, că argintul viu s-a dus! Mi l-a scos proprietarul cotețului, de unde-am furat găina, cu făcălețu! Bobiță cu bobită! Și cu lopata! Și mi-a promis că data viitoare mi-l scoate și pe Sarsailă! Cu furca!

Mariana-Aurelia Pleșa

SCHIMBĂRI EVIDENTE ÎN ARENA GEOPOLITICĂ INTERNAȚIONALĂ – LUMEA UNIPOLARĂ SCHIMBĂ CAP COMPASUL PENTRU A ATERIZA ÎN ISTORIE...

Agențiile de știri, cu toate înclinațiile lor „pro” sau „contra” – explicabile, de altfel! – rămîn singura sursă de informare pentru cei care doresc să-și construiască o imagine de ansamblu plauzibilă, obiectivă,

Vladimir Putin, președintele Federației Ruse

asupra evenimentelor care se derulează pe mapamond. Pentru că, dincolo de aceste agenții, radioul, televiziunile și chiar rețelele de socializare diseminează informația preferențial, focalizîndu-se cu precădere asupra „subiectelor fierbinți” și făcîndu-le „uite” pe cele care pînă de curînd se situau în prim plan. Motivele acestor „rocade” nu sînt niciodată explicate, însă ele pot fi intuite cu ușurință de toți cei care candidează cu succes

(...) la statutul de *homo sapiens-sapientissimus*.

Bunaoară, dacă pînă pe la jumătatea anului în curs la ordinea zilei se aflau evenimentele în legătură cu „criza ucraineană”, începînd de pe la jumătatea verii evenimentele din țara vecină au trecut în plan secund pentru a face loc unei alte probleme stringente pentru viața internațională și mai ales pentru Europa: „criza refugiaților” din Orientul Mijlociu și Africa de Nord și migrația masivă a acestora, din cauza instabilității politice și militare din regiune, către țările Uniunii Europene, îndeosebi către cele cu o economie dezvoltată. În felul acesta au putut trece mai puțin observate, nefiind amplu dezbătute, unele evenimente de actualitate din Est cum ar fi ocuparea centrului Chișinăului de către partidele pro-ruse din Republica Moldova sau protestele anti-americane din Ucraina, ambele survenite la începutul lunii octombrie a anului în curs.

„Criza refugiaților” a suprapus toridelor și secetoaselor zile ale verii o pletoră incendiară de opinii, atitudini, comentarii, dezbateri și argumente asupra implicațiilor pe care le comportă: islamizarea Europei, riscul de atentate teroriste și alte agresiuni stradale

ilustrate prin cazuri reale mai mult sau mai puțin regizate – toate menite să-i zugrăvească pe refugiați în cele mai sumbre nuanțe posibile. Pornind de la acest curent de opinie - merită parcă să resusciteze în conștiința

Jean-Claude Juncker,
președintele Comisiei Europene

popoarelor europene germenii xenofobiei și ai șovinismului, ideologia fascistă - au apărut imediat polemici și disensiuni, inclusiv oficiale, între țările membre UE, referitoare la cotele obligatorii de refugiați impuse de la centru fiecărui stat, la sancțiunile aplicabile în caz de neacceptare a lor, la decizia unor țări de a-și securiza granițele în fața valurilor

→

←
de migranți etc. Nu au lipsit nici variantele cu iz conspiraționist, care susțin că invadarea Europei a fost fie planificată în laboratoarele de peste Ocean, cu scopul destrămării Uniunii Europene, fie urzită chiar de către mai-marii bătrînului nostru continent, care ar dori o „infuzie” de forță de muncă proaspătă și ieftină, drept contrapondere la îmbătrînirea populației europene...

Încă din start am avut o abordare moderată asupra fenomenului migrației, încercînd să nu mă las dus de valul ostracizării acestor nefericiți, ci – dimpotrivă! – să privesc către cauza declanșatoare: insecuritatea vieții într-o regiune instabilă din punct de vedere politico-militar și economic. Fără a se nega realitatea și amploarea acestui exod al populațiilor din Orientului Mijlociu, nu este normal ca toți refugiații să fie puși sub stigmatul terorismului la adresa Europei. Mulți dintre ei au fost nevoiți să-și părăsească țara natală în căutarea unui trai mai sigur și mai bun pentru ei și pentru familiile lor. Bineînțeles că printre refugiați se pot infiltra și membri ai grupărilor teroriste, însă aceștia și-ar fi urmărit oricum scopurile lor, chiar și în absența migrației masive. Dar adevăratele probleme pentru Europa sînt de ordin economic (pentru statele sărace cum este și România) și mai ales social: contactul brusc, lipsit de orice timp de acomodare, dintre două culturi și religii diferite, chiar incompatibile sub anumite aspecte, periclitează în mod real conviețuirea armonioasă, lipsită de momente conflictuale. Prin aceasta, Europa părea că se confruntă cu o provocare nemaîntîlnită și fără ieșire, cu atît mai îngrijorătoare cu cît numărul migranților era estimat ca fiind din ce în ce mai mare.

Ca o soluție în fața acestei dificultăți insurmontabile a Europei a venit intervenția militară a Federației Ruse în Siria, în lupta împotriva Statului Islamic (ISIS) și pentru susținerea regimului Bashar al-Assad. Acțiunile ferme ale rușilor au stîrnit nemulțumiri în cadrul alianței NATO, americanii acuzînd bombardamente asupra „opozității moderate” din Siria, iar Turcia reclamînd violarea repetată a

spațiului aerian de către avioanele de luptă rusești. Și toate acestea în condițiile în care Pentagonul a fost pus recent în situația de a recunoaște că sistemele anti-tanc *BGM-71 TOV* de origine americană au încăput pe mâinile jihadiștilor, deși SUA a susținut de-a lungul timpului că nu furnizează armament și tehnică de luptă oponentilor președintelui Bashar al-Assad.

Pe fondul stării de panică a milioanele de europeni în fața valurilor de refugiați, intervenția Rusiei în lupta împotriva ISIS și pentru stabilizarea situației în Siria și în regiune a apărut ca o rază de speranță pentru rezolvarea situației de criză, iar președintele Federației Ruse, Vladimir Putin, a devenit *salvatorul Europei*, numele său fiind titrat ca atare în multe articole de presă. Bineînțeles că în ecuație intră și o serie de interese economice și strategice, însă poate cu atît mai mult ele l-au determinat pe președintele Comisiei Europene, Jean-Claude Juncker, să declare joi 8 octombrie 2015, cu prilejul unei vizite la Passau-Germania, că „*Rusia trebuie tratată ca un egal ... trebuie să facem eforturi către o relație practică cu Rusia ... nu putem lăsa ca relația cu Rusia să fie dictată de către Washington*”.

Declarația lui Juncker a venit la scurt timp după discursul rostit pe 28 septembrie 2015 la New York de președintele Federației Ruse, Vladimir Putin, cu prilejul celei de-a 70-a sesiuni a Adunării Generale a Națiunilor Unite. „*Cu toții știm – toată lumea o știe – că după terminarea Războiului Rece a apărut în lume un centru unic de dominare. Cei care se găseau la vârful acestei piramide au cedat tentației de a se crede puternici și excepționali, ceea ce însemna că știau totul mai bine decît toată lumea ... E suficient să aruncăm o privire la situația din Orientul Mijlociu și Africa de Nord. Cu siguranță, problemele sociale și politice s-au acumulat de o bună perioadă de timp ... Nu mă pot opri să îi întreb pe cei care au cauzat această situație: acum realizați ce ați făcut? Dar mi-e teamă că nimeni nu va răspunde...*”

– a punctat președintele rus în discurs. Intervenția militară a rușilor în Siria, pentru sprijinirea armatei siriene în luptele împotriva

Statului Islamic, ar putea fi văzută drept temerară, prin creșterea riscului de atentate teroriste la adresa Federației Ruse. Și asta tocmai cînd europenii se temeau cel mai tare de sporirea potențialului terorist, ca urmare a valurilor de migranți. Nu încapă îndoială că autoritățile ruse au evaluat și și-au asumat acest risc, gestionîndu-l eficient printr-o bună coordonare a armatei, poliției și serviciilor speciale.

Pe de altă parte, cu acțiunile Rusiei în Siria s-au solidarizat și alte state, Iranul și China numărîndu-se printre primele, iar mai nou s fost anunțată și cooperarea Iordaniei. Portavionul chinez *Liaoning – CV – 16* a sosit în portul sirian Tartus la scurt timp după vizita președintelui Xi Jinping la Casa Albă din data de 25 septembrie 2015, urmînd ca în sprijinul forțelor ruse din Siria să sosească avioane de luptă *J-15 Flying Shark*, elicoptere *Z-18F* și *Z-18J* precum și 1.000 de pușcași marini chinezi. De asemenea, o surpriză neplăcută pentru Washington a fost și descoperirea în Irak a unor tancuri *M1 Abrams* livrate de americani și dotate, contrar acordurilor, cu armament rusec și muniție iraniană...

Întregul scenariu internațional actual amintește de sferele de influență din perioada Războiului Rece, iar reintrarea Federației Ruse în scenă ca actor principal arată că ambițiile de înfăptuire a lumii unipolare, cu un singur centru de putere și comandă, au eșuat lamentabil. Încordarea existentă, negocierile oficiale sau în culise și declarațiile reprezentanților diferitelor țări și organizații indică faptul că lumea se află în plină reconfigurare. Noua arhitectură a mapamondului ne-o va revela viitorul. Rolul care îi va reveni României ca stat european dar și ca teritoriu situat la confluența dintre Occident și Est va depinde atît de acordurile internaționale care ar putea fi încheiate la un moment dat, cît și de deciziile factorului politic autohton. Însă aceste aspecte vor fi subiectul unui articol viitor.

Alexandru Voicu

„TREBUIE SĂ TRAGEM ÎNVĂȚĂMINTE DIN TRECUT”

Vladimir Putin s-a exprimat luni, 28 septembrie, în cadrul celei de-a 70-a sesiuni a Adunării Generale a Națiunilor Unite, de la New York, prezentînd punctul său de vedere asupra problematicii internaționale actuale, punct de vedere ce diferă substanțial de ceea ce este obligat cititorul român să afle din mass-media aservită occidentului capitalist. Pentru a fi înțeles obiectiv el trebuie citit și analizat în întregime.

Publicăm integral acest discurs istoric:

Domnule Președinte, Domnule Secretar general,

Doamnelor și Domnilor șefi de stat și de guvern,

Doamnelor și Domnilor,

Cea de-a 70-a aniversare a Organizației Națiunilor Unite este ocazia de a reflecta la

trecut și de a vorbi despre viitorul nostru comun. În 1945, țările învingătoare asupra nazismului și-au unit forțele pentru a pune fundamente solide unei noi ordini mondiale postbelice. Mi-ar plăcea să amintesc că deciziile majore asupra cooperării dintre state, deciziile de creare a ONU, au fost luate de către țările noastre, în timpul întîlnirii de la Yalta dintre liderii coaliției anti-hitleriste. Sistemul de la Yalta a fost obținut după numeroase încercări, cu prețul a zeci de milioane de vieți și a două războaie mondiale care au cutremurat planeta în secolul al XX-lea.

→

Obiectiv vorbind, acest sistem a ajutat Umanitatea să traverseze evenimentele tumultuoase, de multe ori dramatice, din ultimii 70 de ani și a apărat lumea de bulversări pe scară largă. Organizația Națiunilor Unite este o structură fără egal în termeni de legitimitate, de reprezentativitate și de universalitate. Da, în ultimul timp, ONU a făcut obiectul numeroaselor critici. Îi lipsește o anumită eficacitate, iar deciziile cele mai importante stagnează din cauza divergențelor insurmontabile, în primul rând între membrii Consiliului de Securitate. Totuși, aș vrea să subliniez că diferențele au existat mereu în cadrul ONU, de-a lungul celor 70 de ani de existență. Dreptul de veto a fost exercitat mereu de Statele Unite, Regatul Unit, Franța, China, Uniunea Sovietică și Rusia, deopotrivă. Este absolut normal pentru o asemenea Organizație diversă și reprezentativă. Fondatorii ONU nici nu și-au imaginat că va domni unanimitatea. De fapt, esența organizației consistă în a căuta și a elabora compromisul, iar forța sa derivă din luarea în calcul a opiniilor și punctelor de vedere diverse.

Problemele discutate la ONU lasă loc acordurilor sub formă de rezoluții sau nu lasă loc niciunui acord. Cum spun diplomații: „trece sau nu trece”. Și orice acțiune întreprinsă de un Stat pentru a ocoli acest principiu este ilegală și contrară Cartei Națiunilor Unite și dreptului internațional.

Cu toți știm - toată lumea o știe -, că după terminarea Războiului Rece, a apărut în lume un centru unic de dominare. Cei care se găseau la vârful acestei piramide au cedat tentației de a se crede puternici și excepționali, ceea ce însemna că știau totul mai bine decât toată lumea. Și, prin consecință, că nu aveau nevoie de ONU care, deseori, în loc să aprobe automat o decizie, de a o legitima, nu făcea decât să „le pună bețe în roate”. A devenit acum o obișnuință să se spună că, în forma ei originală, organizația a devenit desuetă și și-a îndeplinit misiunea sa istorică. Este evident că lumea se schimbă, iar ONU trebuie să se adapteze acestei transformări naturale. Rusia este pregătită să conlucreze cu toți partenerii, pe bază de consens, dar consideră extrem de periculoase încercările de a submina autoritatea și legitimitatea Națiunilor Unite. Aceasta poate conduce la colapsul întregii arhitecturi a relațiilor internaționale. În acel caz nu va mai subzista nicio regulă, în afară de domnia forței.

Aceasta ar fi o lume dominată mai degrabă de egoism, decât de muncă colectivă, o lume în care ar fi din ce în ce mai multe dictate și din ce în ce mai puțină egalitate, democrație reală și libertate, o lume în care numărul de protectorate dirijate din exterior s-ar multiplica în detrimentul statelor independente în mod real. În fond, ce este suveranitatea etatică, deja

menționată aici de către colegii mei? Înainte de toate, înseamnă ca fiecare ființă umană, fiecare popor, fiecare stat, să își poată decide liber viitorul.

În aceeași ordine de idei, dragi colegi, este ceea ce numim legitimitatea autorităților etatice. Nu trebuie să ne jucăm cu cuvintele, ca să manipulăm. În dreptul internațional și în afacerile internaționale, fiecare termen trebuie să fie comprehensibil, transparent și univoc. Sintem cu toții diferiți și trebuie să respectăm asta. Nimeni nu trebuie să se conformeze unui singur model de dezvoltare pe care cineva l-a proclamat odată pentru totdeauna ca fiind singurul posibil.

Trebuie să tragem învățăminte din trecut. Ne amintim de anumite episoade din istoria Uniunii Sovietice. „Experimente sociale” pentru export, încercări de a provoca, în alte țări, schimbări pe bază de preferințe ideologice au avut deseori un sfârșit tragic, mai degrabă spre degradare decât spre progres.

Se pare însă că, departe de a învăța din greșelile altora, lumea continuă să le repete. Și astfel exportul revoluțiilor, numite de această dată democratice, continuă. E suficient să aruncăm o privire la situația din Orientul Mijlociu și Africa de Nord. Cu siguranță, problemele sociale și politice s-au acumulat de o bună perioadă de timp. Și oamenii de acolo doreau schimbări.

Dar ce s-a întâmplat de fapt? În loc de reforme, o interferență externă agresivă a condus la distrugerea evidentă a instituțiilor statale și a vieții cotidiene însăși. În loc de triumful democrației și progresului, ne-am ales cu violență, sărăcie și dezastru sociale. Și nimănui nu-i pasă cîtăși de puțin de drepturile omului, inclusiv de dreptul la viață.

Nu mă pot opri să îi întreb pe cei care au cauzat această situație: acum realizați ceea ce ați făcut? Dar mi-e teamă că nimeni nu va răspunde. Într-adevăr, politicile bazate pe auto-amăgire și pe credința în excepționalism și nepedepsire nu au fost abandonate niciodată.

Este evident acum că vidul de putere creat în anumite țări din Orientul Mijlociu și Africa de Nord au dus la emergența zonelor de anarhie. Acestea s-au umplu imediat de extremiști și teroriști. Zeci de mii de militanți se luptă sub steagurile așa-numitului Stat Islamic. În rândurile lui sînt foști militari irakieni, aruncați în stradă după invazia Irakului din 2003. Mulți recruți vin din Libia, țară a cărei statalitate a fost distrusă de o încălcare grosolană a Rezoluției 1973 a Consiliului de Securitate al ONU. Iar acum în rândurile radicalilor intră și membrii așa-numitei opoziții moderate siriene, sprijinită de țări vestice. Mai întii ei sînt înarmați și antrenați, apoi se alătură Statului Islamic.

Pe lângă asta, Statul Islamic nu a apărut de nicăieri. A fost inițial creat ca o unealtă împotriva regimurilor seculare indezirabile. Stabilindu-și o poziție sigură în Irak și Siria, SI a început

rapid să se extindă către alte regiuni. Caută să domine lumea islamică. Și chiar dincolo de ea...

Situația este mai mult decât periculoasă. În aceste circumstanțe, este ipocrit și iresponsabil să faci declarații în gura mare despre amenințarea terorismului internațional, în timp ce închizi ochii la canalele de finanțare și sprijinire a terorismului, incluzînd traficul de droguri și comerțul ilicit cu petrol și arme. E la fel de iresponsabilă manipularea grupurilor extremiste și punerea lor în serviciul cuiva, pentru a realiza scopuri politice, cu speranța de a le lichida mai tîrziu.

Celor care fac asta le zic: domnii mei, fără îndoială, aveți de-a face cu oameni violenți și cruzi, dar nicidecum primitivi. Sînt la fel de inteligenți ca voi și nu se știe niciodată cine manipulează pe cine. Datele recente legate de transferul de arme către această opoziție siriană „moderată” sînt cea mai bună dovadă.

Credem că orice încercare de a te juca cu teroristii, fără să mai pomenim transferul de arme, este nu doar mioapă, ci și extrem de hazardată. Se poate astfel ca amenințarea teroristă să crească dramatic și să cuprindă noi regiuni. Mai ales dat fiind faptul că în taberele SI se antrenează militanți din multe țări, inclusiv cele europene. Din păcate, Rusia nu face excepție. Nu putem permite acestor criminali, care au simțit deja mirosul singelui, să se întoarcă acasă și să-și continue nelegiuirile. Nimeni nu-și dorește așa ceva, nu-i așa?

Rusia s-a manifestat întotdeauna ca opozantă a terorismului, în toate formele lui. Astăzi, oferim asistență militară și tehnică atît Irakului, cît și Siriei, care se luptă cu grupările teroriste. Credem că este o imensă greșeală refuzul cooperării cu Guvernul sirian și Forțele sale Armate, care înfruntă curajos terorismul. Trebuie pînă la urmă să recunoaștem că doar Forțele Armate ale președintelui Assad și milițiile kurde se luptă cu adevărat împotriva SI și a altor organizații teroriste din Siria.

Dragi colegi,

Trebuie să precizez că un asemenea demers onest și direct al Rusiei a fost folosit recent ca pretext pentru a o acuza de ambiții crescînde (de parcă cei care o afirmă nu au deloc ambiții). Nu ambițiile Rusiei reprezintă problema, ci recunoașterea faptului că actualele circumstanțe ale afacerilor internaționale nu mai pot fi tolerate.

În esență, sugerez că trebuie să ne ghidăm mai degrabă de valorile și interesele comune, decît de ambiții. Trebuie să ne unim eforturile ca să rezolvăm, în baza dreptului internațional, problemele pe care le întîmpinăm și să creăm o largă și reală coaliție internațională împotriva terorismului, coaliție similară celei anti-hitleriste, care ar putea uni un spectru larg de forțe, determinate să reziste celor care, întocmai

ca și naziștii, sădesc rău și ură în umanitate.

În mod natural, țărilor musulmane le este destinat un rol-cheie în coaliție, nu doar pentru că Statul Islamic le cauzează o amenințare directă, ci și pentru că profanează, prin crimele sale sîngerose, una dintre cele mai mari religii ale lumii. Ideologii militanților batjocoresc Islamul și pervertesc adevăratele sale valori umaniste.

Aș vrea să mă adresez liderilor spirituali musulmani - autoritatea și sfaturile voastre sînt acum de maximă importanță. Este esențială împiedicarea persoanelor recrutate de militanți de a lua decizii grăbite. Iar cei ce au fost deja atrași în capcană și care, din varii motive, se regăsesc printre teroriști, au nevoie să găsească o cale către o viață normală, renunțînd la arme și punînd capăt fratricidului.

Ca președinte în exercițiu al Consiliului de Securitate, Rusia va convoca în scurt timp o întrînire ministerială, pentru o analiză detaliată a amenințărilor din Orientul Mijlociu. Înainte de toate, ne propunem să discutăm dacă există posibilitatea unui acord asupra unei rezoluții ce are drept scop coordonarea acțiunilor tuturor forțelor care se confruntă cu Statul Islamic și alte organizații teroriste. Această coordonare trebuie să se bazeze pe principiile Cartei ONU.

Sperăm că comunitatea internațională va fi capabilă să dezvolte o strategie comprehensivă de stabilizare politică, ca și de redresare socială și economică în Orientul Mijlociu. Atunci nu va mai fi nevoie de noi tabere de refugiați.

Astăzi, mulțimea de oameni care au fost forțați să părăsească țara natală a înghițit pur și simplu Europa. Sînt sute de mii acum și pot fi, destul de curînd, milioane. De fapt, este o nouă mare și tragică migrație a popoarelor. Și este o lecție dură pentru europeni.

Vreau să precizez: refugiații, fără îndoială, au nevoie de compasiunea și sprijinul nostru. Totuși, singura cale să rezolvăm această problemă la un nivel fundamental este să restaurăm statalitatea acolo unde a fost distrusă, să întărim instituțiile guvernamentale acolo unde acestea există sau se refac, să oferim asistență militară, economică și materială țărilor aflate în situație dificilă; și evident, acelor oameni care nu își vor abandona casele în ciuda oricăror vicisitudini.

Bineînțeles, orice asistență către state suverane poate și trebuie oferită, mai degrabă decît impusă, însă exclusiv în acord cu Carta ONU. Cu alte cuvinte, tot ceea ce se face sau va fi făcut urmînd normele dreptului internațional trebuie să fie sprijinit de organizația noastră universală. Tot ceea ce contravine Cartei Națiunilor Unite trebuie respins.

Mai presus de toate, cred că este de o importanță capitală să ajutăm la restaurarea instituțiilor guvernamentale în Libia, să sprijinim noul guvern irakian și să oferim

asistență extinsă guvernului legitim al Siriei.

Colegi,

Asigurarea păcii și stabilității regionale și globale rămîne obiectivul cheie al comunității internaționale, cu Națiunile Unite la comandă. Aceasta, credem noi, înseamnă crearea unui spațiu de securitate egal și indivizibil, destinat nu numai unora, ci tuturor. Da, este o sarcină dificilă ce consumă timp, dar nu există alternativă. Cu toate acestea, gîndirea standard din timpul războiului rece și dorința de a explora noi spații geopolitice sînt încă prezente printre unii dintre colegii noștri. Este oricum regretabil că aceștia au ales pînă acum o cale diferită: cea a explorării de noi spații geopolitice. Mai întîi, au continuat politica de extindere a NATO și a infrastructurii militare a acesteia. Apoi, au oferit statelor post-sovietice o alegere falsă - ori cu Vestul, ori cu Estul. Mai devreme sau mai tîrziu, această logică a confruntării era destinată să genereze o gravă criză geopolitică. Este exact ceea ce s-a întîmplat în Ucraina, unde a fost folosită nemulțumirea populației față de autorități pentru a orchestra din exterior o lovitură de stat militară, care a degenerat într-un război civil.

Avem încredere că numai printr-o implementare completă și onestă a Acordurilor de la Minsk din 12 februarie 2015 putem pune capăt vărsării de sînge și găsi o cale de ieșire din impas.

Integritatea teritorială a Ucrainei nu poate fi asigurată prin amenințări și folosirea armelor. Este nevoie de înțelegerea intereselor și drepturilor populației din zona Donbas, și de respectul în fața alegerii lor. Politicile statale trebuie să îi ia în calcul și pe ei, să se coordoneze cu ei, așa cum se stipulează în Acordurile de la Minsk. Acești pași vor garanta că Ucraina se va dezvolta ca un stat civilizat, ca o legătură esențială în construirea unui spațiu comun de securitate și cooperare economică, atît în Europa cît și în Eurasia.

Doamnelor și domnilor,

Am menționat drept scop un spațiu comun de cooperare economică. Nu cu mult timp în urmă, se părea că în sfera economică, cu legile obiective ale pieței, ne vom învăța să trăim fără divizări. Vom dați reguli comune, transparente, incluzînd principiile Organizației Mondiale a Comerțului, ce stipulează libertatea comerțului, a investițiilor și competiția deschisă. Cu toate acestea, sancțiunile unilaterale de astăzi, ce eludează Carta ONU au devenit aproape o obișnuință. În afară de obiectivele politice, aceste sancțiuni servesc ca mijloc de eliminare a competitorilor.

Aș dori să remarc un alt semn al "egoismului economic" în creștere. Unele state au creat asociații economice închise și "exclusive", a căror organizare se negociază în culise, în secret față de cetățenii respectivelor țări, față de publicul general și față de comunitatea de afaceri.

Alte state, ale căror interese pot fi afectate, nu sînt informate nici ele. Se pare că sîntem pe cale să constatăm că regulile jocului s-au schimbat în favoarea unui grup restrîns de privilegiați, iar OMC nu mai are nimic de zis. Acest lucru ar putea dezechilibra omplet comerțul și dezintegra spațiul economic global.

Aceste probleme afectează interesele tuturor statelor și influențează viitorul economiei globale. De aceea, propunem ca ele să fie discutate la Națiunile Unite, OMC și G20.

Contrar politicii "exclusivității", Rusia propune armonizarea proiectelor economice regionale. Mă refer la așa-numita "integrare a integrării", bazată pe regulile transparente și universale ale comerțului internațional. Ca exemplu, aș cita planurile noastre de interconectare a Uniunii Economice Eurasiatice și inițiativa Chinei a Centurii Economice Drumul Mătăsii. Credem în continuare că armonizarea proceselor de integrare din cadrul Uniunii Economice Eurasiatice și a Uniunii Europene este foarte promițătoare.

Doamnelor și Domnilor,

Problemele care afectează viitorul tuturor oamenilor includ provocarea schimbării climatice globale. Este în interesul nostru să facem din Conferința ONU asupra Schimbărilor Climatice, de la Paris, din luna decembrie, un succes. Ca parte a contribuției noastre naționale, dorim reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră la 70-75% din nivelul anilor 1990. Sugerez, totuși, să privim mai amplu această problemă. Da, putem temporiza problema pentru o perioadă impunând cote pe emisiile nocive sau luînd alte măsuri cu caracter tactic. Dar nu vom rezolva astfel problema.

Avem nevoie de un demers complet diferit. Trebuie să ne concentrăm pe introducerea de noi tehnologii inspirate de natură, care nu vor distruge mediul, ci vor coexista în armonie cu acesta. De asemenea, vor reinstaura echilibrul dintre biosferă și tehnosferă, echilibru deranjat de activitățile umane. Este o provocare cu caracter planetar. Dar sînt sigur că umanitatea are potențialul intelectual pentru a o rezolva.

Trebuie să ne adunăm eforturile. Mă refer, în primul rînd, la statele care au o bază de cercetare solidă și au făcut progrese semnificative în știință. Propunem crearea unui forum special, sub auspiciile ONU, pentru abordarea problemelor legate de epuizarea resurselor naturale, distrugerea habitatului și schimbările climatice. Rusia este gata să co-finanțeze acest forum.

Doamnelor și Domnilor,

Pe 10 ianuarie 1946, la Londra, Adunarea Generală a ONU se întrunea în prima ei sesiune.

←
Zuleta Angel, un diplomat columbian și Președinte al Comisiei Preparatorii, a deschis sesiunea printr-o definiție concisă a principiilor de bază pe care ONU trebuie să le urmeze în activitățile sale, cum ar fi **liberul arbitru, sfidarea intrigilor și a înșelăciunilor**

și spiritul de cooperare. Astăzi, cuvintele sale ne sînt tuturor un ghid. Rusia crede în marele potențial pe care ONU îl are în evitarea unei noi confruntări globale și în angajarea cooperării strategice. Împreună cu alte state, vom lucra la întărirea rolului de centru coordonator al ONU.

Sînt convins că prin cooperare vom crea o lume mai pașnică și mai sigură și vom oferi condiții pentru dezvoltarea tuturor statelor și națiunilor.

Vă mulțumesc.

PROHODUL „EXCEPȚIONALISMULUI” AMERICAN

A fost nevoie de intervenția armatei aruse în Siria pentru a se pune capăt acestei creații monstruoase ce-și spune pompos „*Statul Islamic*”. Această făcătură a serviciilor secrete americane, ridicată pe ruinele unor state cîndva libere și prospere,

a scăpat de sub control, iar unchiul Sam nu știe ce să facă pentru a opri aceasta.

De aceea, în culisele recentei Adunări Generale a ONU, Vladimir Putin a obținut acordul ca Rusia să intervină în Siria, deoarece armata sa este singura capabilă să stopeze acest flagel ce riscă să producă o destabilizare de proporții, pe care o lume întreagă nu o dorește. Și care, prin barbaria și primitivismul său, provoacă teamă pe tot mapamondul.

Cotidianul american *New York Post* a menționat într-un articol scris de Benny Avni că „Obama a transferat lui Putin rolul de lider al noii superputeri mondiale”, în întrevvedere pe care cei doi lideri au avut-o tete-a tete în ziua rostirii discursurilor în fața Adunării Generale a ONU. Aceasta înseamnă, pur și simplu, sfîrșitul hegemoniei americane și al ipoteticei lumi monopolare ce ar fi urmat a fi instaurată cu ajutorul „jandarmului mondial”. Înseamnă, pur și simplu, obștescul sfîrșit al „excepționalismului” american, redus la poziția mortului întins pe năsalie, căruia popa îi citește „Stîlpii”, în miros de tămîie și la radiații de luminare.

În concluzie, lumea în care trăim nu poate fi decît multipolară, bazată pe dreptul popoarelor la autodeterminare, pe colaborare și respect reciproc. Spre acest

scop trebuie să tindă lumea zilei de azi, în care există mai multe centre de putere, ce se confruntă pentru supremație. Nu spre aceea lume monopolară, așa cum a fost concepută în imaginația bolnavă a unor indivizi aflați pe malul Potomacului, care s-a dovedit a fi o creație monstruoasă, bazată pe moarte și distrugere. O lume cu cîțiva stăpîni aflați în zgîrie-norii de pe Wall Street și cu nenumărați sclavi pe tot mapamondul.

Pînă una-alta, unchiul Sam nu mai este „jandarmul mondial”. Nici nu mai are cum, deoarece există alte forțe, superioare numeric și ca pregătire militară: Rusia și China. Ce să-i faci, unchiul Sam și-a făcut-o cu mîna lui, promovînd un capitalism eminamente speculativ. Cum așa?

Acea „alba-neagră” a speculațiilor financiare și bursiere s-a propagat ca o veritabilă ciumă în plan economic, reușind să distrugă o mare parte a capitalurilor reale, distrugînd firme americane de renume, lăsînd pe drumuri mulți oameni cu înaltă calificare. Iar politica executărilor silite în cazurile de incapacitate de plată a dus la aruncarea în stradă a multor cetățeni onești, la pustiirea multor localități (vezi Detroit). Invariabil, distrugerea unei părți însemnate a economiei reale americane a însemnat pierderea locului 1 în lume și slăbirea potențialului pe multe planuri. Inclusiv în plan militar, mai ales în ceea ce privește dotarea cu armament.

Ce-i drept, această recesiune a fost mascată de o propagandă pe cît de insidioasă pe atît de agresivă. Propagandă ce a stat la baza „revoluțiilor portocalii”, care nu au reușit decît să înlătore prin violența străzii conducerile legitime ale unor țări (Egipt, Libia, Ucraina etc), să instituie un jaf nemaiîntîlnit asupra finanțelor și resurselor țărilor-țintă. Iar această pradă nu a intrat în vistieria SUA, nu a ajutat la relansarea economiei americane, ci a intrat în buzunarele unor indivizi ca Joe Biden, Victoria Nuland și alții de teapa lor. Iar acel ISIS, „copilul de suflet” al serviciilor americane, clădit cu banii care ar trebuit să fie investiți în economia reală americană, a scăpat de sub control; tocmai de aceea Washingtonul a dat Rusiei mîna liberă

pentru a stîrpi acest flagel periculos. Și va fi stîrpit, pentru că nu este admisibil ca umbrele Evului Mediu să se reîntoarcă acum, în sec XXI. Însă trebuie dusă de acum încolo o luptă mult mai grea: cea pentru stîrpirea „excepționalismului” american și a ideilor sale otrăvite. Idei pe care „generosul” unchi Sam le-a exportat odată cu „democracy”. Cum, nu știți? „A face bani cu orice preț”, „Fiecare doar pentru el”, „Cui îi pasă” și alte baliverne. Ca să nu mai vorbim de modul de lucru: promovarea nu după profesionalism și competențe, ci după „imagine” sau, mai ales, după cît de jigodie ești... De asemenea, marginalizarea individului pe criterii de vîrstă și de avere, îngrădirea dreptului la muncă pe tot soiul de motive stupide. Peste toate, lupta între indivizi conform „legii junglei”, pe principiul „învîngătorul ia totul”.

Pentru ca societatea să poată evolua normal, trebuie stîrpite toate aceste principii mizerabile neoliberale și aruncate la coșul de gunoi al istoriei. Numai așa putem fi oameni, nu fiare sălbatic!

Fie ca această ofensivă a Rusiei să fie un nou Stalingrad în acest război cu adevăratul „imperiu al răului”, cel care a provocat toate relele de pe acest pămînt! Fie ca acesta să fie începutul luptei pentru acea lume multipolară care trebuie să existe! Va fi o luptă grea, deoarece unchiul Sam nu va ceda ușor. Și nu va ezita să folosească tot arsenalul său murdar: acte de terorism, asasinat, lovituri financiar-bancare și bursiere, „revoluții portocalii”. Dar, pentru că lumea sa este clădită strîmb, nu va reuși!

Un lucru este cert: „excepționalismul” american și faimoasa sa lume monopolară și-au dat obștescul sfîrșit! ALELUIA!

Marian Rădulescu

ZILELE CULTURII RUSE, EDIȚIA 2015

În perioada 3-22 noiembrie se desfășoară în București și Ploiești manifestări incluse în programul ediției din 2015 a Zilelor Culturii Ruse. Prezentăm programul acestor manifestări așa cum a fost comunicat de „Centrul Rus de Știință și Cultură”, dir. Natalia Muzhennikova.

3 noiembrie**Ora 19.00**

Deschiderea Zilelor culturii cu spectacolul de teatru „Cîteva zile din viața domnișoarei Liuba Otradina”, după A.Ostrovski. Regia – Pavel Tihomirov

Locul: **Teatrul de pe Lipscani**

Biletele pot fi cumpărate la casa de bilete și pe site: *bilete.ro*

4 noiembrie**Ora 10.00 – 13.00**

Atelier-lectură după piesa lui A.Cehov „Livada de vișini”, scena Petia-Ranevskiaia cu Dmitri Coșmin

Locul: **Centrul rus de știință și cultură**

Atelierul este destinat artiștilor tineri și celor cu experiență, celor cărora le este drag teatrul rus

Ora 15.00 – Vernisajul expoziției „Săptămîna de artă rusească în România” – „Arta contemporană și mituri”. În program – pictori ruși cu pictura clasică, experimentală, grafică, artizanat.

Locul: **Muzeul de artă, Ploiești**

Ora 19.00 – Spectacol de teatru „Foi din caietul ars” despre viața lui Serghei Esenin. Regia – Pavel Tihomirov

Locul: **Teatrul de pe Lipscani**

Biletele pot fi cumpărate la casa de bilete și pe site: *bilete.ro*

5 noiembrie**Ora 10.00 – 13.00**

Atelier-lectură de voce cu Dmitri Coșmin

Locul: **Centrul rus de știință și cultură**

Atelierul este destinat artiștilor tineri și

celor cu experiență, celor cărora le este drag teatrul rus

Ora 12.00 – Vernisajul expoziției „Lada cu zestere. Nunta în cultura și tradiția din Nordul Rusiei”

Locul: **Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti”**

Expoziția va fi deschisă publicului pînă la 29 noiembrie a.c.

10 noiembrie

Ora 18.00 – Vernisajul expoziției „Săptămîna de artă rusească în România” – „Arta contemporană și mituri”. În program – pictori ruși cu pictura clasică, experimentală, grafică, artizanat

Locul: **Centrul Rus de Știință și Cultură**

Expoziția va fi deschisă publicului pînă la 18 noiembrie a.c.

19 noiembrie

Ora 18.30 – deschiderea Festivalului de film rusec, proiecția filmului „Insolație” regia Nikita Mihalkov, 2014

Locul: **Cinematograf Studio**

Biletele pot fi cumpărate la casa de bilete

20 noiembrie**Ora 16.30** – Desene animate „Aliosa

Popovici și Tugarin Zmei”, regia Konstantin Bronzit, 2004

Ora 18.15 – Film artistic „Podubnii”, regia Gleb Orlov, 2012

Ora 20.30 – Film artistic „Legenda nr. 17”, regia Nikolai Lebedev, 2012

21 noiembrie

Ora 15.00 – Desene animate „Dobrînea Nikitici și Zmei Gorînici”, regia Ilia Maximov, 2006

Ora 16.30 – Film artistic de copii „Agenda mamei unui elev din clasa întâi”, regia Andrei Silkin, 2014

Ora 18.15 – Film artistic „Gagarin - Primul în cosmos”, regia Pavel Parhomenko, 2013

Ora 20.30 – Film artistic „Profu’ de geografie a băut globul”, regia Alexander Velebinski, 2013

22 noiembrie

Ora 15.00 – Desene animate „Ilia Murometș și Solovei-filharul”, regia Vladimir Toropcin, 2007

Ora 17.00 – Film artistic de copii „Misterul camerei obscure”, regia Olga Belyaeva, 2014

Ora 18.30 – Film documentar „Filipovenii și cazacii lui Nekrasov”, co-producție TVR și asociația Ivan Patzachin MILA 23

Ora 20.30 – Film artistic „Weekend”, regia Stanislav Govoruhin, 2013.

Adresa redacției:

Strada Episcop Radu, Nr. 31, București, sector 2, cod poștal 020752

Colectivul redacțional:

Petre Ignat:

Director (tel: 0766746682)

Alexandru Voicu:

Redactor Șef (dalexvoicu@gmail.com ; tel: 0724387629)

Daniel Filimon:

Redactor

Mariana Aurelia Pleșa

Redactor

Contact redacție:

scanteiaasociatia@gmail.com